

மனம் கவர்ந்த மலேசியா

முனைவர் மு.தமிழ்க்குடிமகன்

பாண்டியன்
பைந்தமிழ்ப்
பதிப்பகம்
எசுக்கை-87

மனங்கவர்ந்த மலேசியா

ஓர் இனிய பயணநூல்

முனைவர் மு.தமிழ்க்குடிமகன்,
அமைச்சர்

தமிழ் வளர்ச்சி மற்றும் தமிழ்ப் பண்பாடு

பாண்டியன் கைந்தமிழ்ப் பதப்பகம்

முதல் பதிப்பு
செப்டம்பர் - 1996

உரிமை

பாண்டியன் பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்

20, கந்தன் தெரு

மதுரை மீனாட்சி நகர்

வளசரவாக்கம்

சென்னை - 600 087, தொலைபேசி : 4826058

விலை ரூ. 20/-

அச்சிட்டோர்

கிரேஸ் பிரின்டர்ஸ்

8, காவலர் குடியிருப்பு சாலை

தி. நகர், சென்னை - 600 017, தொலைபேசி : 4342232

பதிப்புரை

தமிழ்மொழி வாழ வேண்டும், வளர வேண்டும் செழிக்க வேண்டும் என்றால் தமிழ் மொழியில் நல்ல நூல்கள், இலக்கியத்தரமுள்ளவைகளாக வெளிவருதல் வேண்டும் என்று அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுவர். கருத்தற்ற சிறப்பில்லாத ஆயிரம் நூல்கள் ஆண்டுதோறும் வெளிவருவதைக் காட்டிலும், அறிவை வளர்க்கக் கூடியதாய், அறிவுக்கு ஏற்புடையதாய், படித்தபின் என்றும் நினைவில் வைத்துப் போற்றக் கூடியதாய் எண்ணிப் பத்தே நூல்கள் வெளிவந்தாலும் போதும், நம் தமிழ்மொழி சிறப்புறும்.

பாண்டியன் பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம் என்றும் இந்தக் கொள்கையை முன் நிறுத்தியே நல்ல நூல்களையே வெளியிட்டு வருகிறது. எங்கள் நோக்கம் பணம் சம்பாதிப்பதல்ல. காலத்தால் அழியாத நல்ல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு தமிழ் மொழிக்கு ஆக்கம் தேடுவதே ஆகும். இதுவரை நல்ல பல நூல்களையே பாண்டியன் பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம் வெளியிட்டு மகிழ்ந்தது. இனியும் தொடர்ந்து அத்தகைய நல்ல நூல்களையே வெளியிட முயற்சி செய்யும். 'என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்றார் அப்பர் பெருமான். நாங்களும் நல்ல நல்ல நூல்களை வெளியிடுவதையே எங்களின் கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம்.

இன்று தமிழ் பாண்பாட்டுத்துறை அமைச்சராக உள்ள மாண்புமிகு முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகனார் அவர்கள் தமிழில் பேசுவதில் மட்டும் வல்லவரல்ல; எழுதவதிலும், எழுதுகின்ற கருத்துக்களை படிப்போர்தம் உள்ளத்தில் பதிய வைப்பதிலும் வல்லவராவார். அவரின் புலமையை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுதும் அறியும்.

தமிழ்நாடு மட்டுமல்ல, கடல் கடந்தும் கூட முனைவர் தமிழ்க் குடிமகனாரின் சொல்லாற்றலும், சொல்வளமும், கருத்தாழமும் எங்ஙனம் வெற்றி நடைபோட்டு தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்

நாட்டுக்கும் பெருமை தேடித்தந்தன என்பதை 'மனம் கவர்ந்த மலேசியா' எனும் இந்நூல் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. மலேசியா பற்றிய பல விவரங்களை இந்நூல் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது.

பயண நூல்களைப் பலர் எழுதினாலும் சிலர்தாம் விறுவிறுப்பாகவும், நகைச்சுவையாகவும் நல்ல கருத்துகளையும், காட்சிகளையும் நமது உள்ளத்தில் பதிய வைக்கக்கூடிய வகையிலும் எழுதும் திறன் பெற்றிருப்பார். பலர் 'டைரி' எழுதுவதுபோல் எழுதுவர். அதனால் யாருக்கு என்ன பயன் விளையும்? சுவைபடக் கூறுவது கூட ஒரு கலையாகும்.

ஆற்றொழுக்கு போன்ற நடையில் அங்கங்கே நகைச்சுவையைக் கலந்து முனைவர் தமிழ்க்குடிமகனார் தம் மலேசிய பயணம் குறித்து எழுதியுள்ளார். நாம் அறிந்து கொள்ளவும், தெரிந்து கொள்ளவும் இப்பயண நூலில் பல விவரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அயல் நாட்டில் தாம் கண்ட சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறும்போது, தமது சொந்த நாட்டில் அதுபோல் இல்லையே என்னும் மனக் குமுறலையும், வேதனையையும் அவர் வெளிப்படையாகவே குறிப்பிடுகிறார். அப்படி குறிப்பிடுவதோடு அமையாமல் எதிர் காலத்தில் தமது தாயகமாம் தமிழ் நாடும் அத்தகைய சிறப்புகளைப் பெற்றுத் திகழ வேண்டும் என்னும் தம் வேட்கையையும் அவர் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. நாட்டுப் பற்றும் மொழிப்பற்றும் மிக்க மக்களாக நாம் இருக்க வேண்டும் என்பதும், அதே நேரத்தில் நாம் பிழைப்பதற்காக நாடிச் சென்ற அந்த நாட்டுக்கும் நன்றிக்கடன் பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதோடு, அந்த நாட்டுக் குடிமக்களாகவே மாறிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அறிவுரை கூறுகிறார். மாறாக பொருளை நாட்டிக் கொண்டு ஒருநாள் வானூர்தி ஏறி இங்கு வந்துவிடக் கூடாது என்றும் கூறுகிறார்.

'கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு' என்னும் வழக்குக் கேற்ப முனைவர் தமிழ்க்குடிமகனார் அங்கு நடைபெற்ற

தமிழ் மாநாட்டிற்குத்தான் சென்றார் எனினும் இவர் வருகையை அறிந்த மலேசியத் தமிழர்கள் நாடு முழுதும் பரவலாக நிகழ்ச்சிகளை அமைத்துத் தந்து, கவியரங்கம், கருத்தரங்கம், பட்டிமன்றம் என இவரைப் பல நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்கச் செய்து விட்டனராம். இவரும் சளைக்காது, எந்த நிகழ்ச்சியையும் மறுக்காது மலேசிய மக்களின் மனம் மகிழுமாறு தம் புலமை நயம் விளங்க நகைச்சுவை மிளிர் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்று அனைவரையும் மகிழ் வித்தாராம்.

நூலில் வெறும் நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் அடுக்கிச் செல்லாது ஆங்காங்கே மலேசிய நகரங்களின் சிறப்பையும், மக்களின் மனவளத்தையும், விருந்தோம்புகின்ற பண்பையும், ஆளும் ஆட்சியினரின் நிர்வாகச் சீர்மையையும் எடுத்துக்காட்டி படிப்போர் தாமும் ஒருமுறை மலேசியா செல்ல வேண்டும் என்னும் வேட்கையை மிகுவிக்கிறார்.

அழகழகான சாலைகள், அவற்றில் சாரி சாரியாக அணிவகுத்துக் செல்லும் ஊர்திகள், கடற்கரை துறைமுகங்கள், வானூர்தித் திடல்கள், நீண்ட கடைவீதிகள், அங்கே காட்சியளிக்கும் பல்வேறு வகையான பொருட்கள், அவற்றைப் பார்வையிடும் மக்கள் கூட்டம் எல்லாமே நாம் பார்த்து மகிழ வேண்டிய காட்சிகளாம். திரையில் படம் பிடித்துக் காட்டுவதுபோல் விளக்கிச் சொல்லும் திறன் பாராட்டுக் குரியதாகும்.

மலேசியாவுக்கோ, சிங்கப்பூருக்கோ செல்லும் நண்பர்கள் கையில் இந்நூல் இருப்பது நல்லது. மலேசியாவில் பார்க்க வேண்டிய ஊர்கள் எவை, அவற்றின் சிறப்பு என்ன அங்குள்ள தமிழர்கள் யார், யார் அங்கு காண வேண்டியவை எவை, எவை என்பன போன்ற பல செய்திகள் இந்நூலில் உள்ளன. தமிழ் நாட்டில் வாழுகின்ற ஆறரை கோடி மக்களும் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிறப்புகளைக் கண்டு களிக்கும் வாய்ப்பு உடையவர்கள் அல்லர். பலர் தங்கள் சொந்த மாவட்டத்தைத் தாண்டிக் கூட சென்றறியாதவர்கள். அவர்கள் இங்கு நமது திரைப்படத்திலும்,

தொலைக்காட்சியிலும்தான் அயல்நாடுகளையும் அங்கு வாழும் மக்களையும் காண முடியும். ஆகவே அயல் நாடு செல்லும் வாய்ப்பு பெற்றவர்கள் தாம்போய் கண்டு வந்த காட்சிகளையும் சிறப்புகளையும் தாம் கண்டு மகிழ்ந்ததுபோல் தம் நாட்டு மக்களும் கண்டு மகிழுமாறும், அறிந்து கொள்ளுமாறும் செய்ய வேண்டியது அவர் தம் கடமையாகும். ஏதோ போனோம், பார்த்தோம் என்றில்லாது இப்படி நூல் வடிவில் அவற்றை வடித்துத் தருவது அவர்தம் கடமையாகும். அந்தக் கடமை உணர்வோடுதான் முனைவர் தமிழ்க்குடிமகனார் இந்த நூலை ஆக்கித் தந்துள்ளார். தமிழகம் இந்த நூலை பெருமளவில் வாங்கிப் பயன்பெறுமென்று நாங்கள் நம்புகின்றோம்.

இந்நூலுக்கு ஓவியர் இராமு அவர்கள் சிறப்பான தொரு வண்ண அட்டைப் படத்தை வரைந்து தந்துள்ளார். அவரின் முகப் போவியம் சிறப்பான இந்நூலுக்கு மேலும் சிறப்பைத் தருகிறது. ஓவியர் இராமுவுக்கு நம் நன்றி!

மேலும் இந்நூலுக்குச் சிறப்பாக கணிப்பொறி அச்சில் வடிவமைத்துத் தந்த இளைஞர் திரு. R. கோபாலகிருஷ்ணனுக்கும் அழகாக அச்சிட்டு, கட்டமைத்துத் தந்த கிரேஸ் பிரிண்டர்ஸ் அச்சகத்துக்கும் நம் நன்றி உரித்தாகுக.

பாண்டியன் பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகச் சார்பில் இந் நூலினை வெளியிட இசைவு தந்த மாண்புமிகு தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் துறை அமைச்சர் முனைவர் மு. தமிழ்க் குடிமகனாருக்கும் எங்களின் இதயம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நன்றி. வணக்கம்

28.8.96

சென்னை

பதிப்பகத்தார்

முன்னுரை

வழக்கமாக என் நூலுக்கு மாண்புமிகு முதல்வர் ஓர் அணிந்துரை வழங்கி மனதார வாழ்த்துவார். கடந்த பல ஆண்டுகளாக இதுதான் நடைமுறை. ஆனால் இந்த முறை அவரைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பவில்லை.

கடந்த ஆட்சியின் குறைபாடுகளைக் கண்டறிந்து களையவும் நல்லாட்சியை நடத்தவும் அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் கடும் முயற்சியை நாடே உணர்ந்துள்ளபோது அருகில் இருக்கும் என் போன்றவர்கள் உணராமல் இருந்தால் எப்படி?

அதுவும் இப்போது உள்ளாட்சித் தேர்தல் நேரம். இடம் கிடைத்தவர்கள் வாழ்த்துப் பெற வருகிறார்கள். கட்டாயம் கிடைக்கும் எனும் நம்பிக்கையோடிருந்துவிட்டு அப்படிக்கிடைக்காத சிலர் தலைவரிடம் வந்து கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய நிலை.

ஆட்சியிலோ... மக்களிடம் எதிர்பார்ப்பு அதிகம். விண்ணப்பங்கள் வந்து குவிகின்றன. மொழிப்போர்க் காவலர்க்கு மாத ஓய்வூதியம் உருபா 250/- என்றிருந்ததை உருபா 350/- ஆக்கியவரும் கலைஞர்தான். உருபா 400/- ஆக்கியவரும் அவர்தான். 1996-97 வரவு செலவுத் திட்டத்தில் உருபா 500/- ஆக உயர்த்தியவரும் அவர்தான். 17.7.96 அன்று வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் படைக்கிறபோது இந்த அறிவிப்பு. இடையில் சட்டமன்றத்தில் மானியக் கோரிக்கைகளின் போது தருக்கங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அதற்குள் தலைவருக்கு ஒரு சிந்தனை. விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுக்கு மட்டும் உருபா 1500/- ஓய்வூதியம் வழங்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது

மொழிகாக்கப் போராடிச் சிறை சென்றவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் உருபா 500/- வழங்க வேண்டும் என்று சிந்தித்தார். இந்த ஊதிய முரண் (Anamolies) களையப்பட வேண்டும் என்று கருதினார். அதன் விளைவு 40 நாட்களுக்கு முன் உருபா 400/- ஆக இருந்ததை உருபா 500/- ஆக உயர்த்திய கலைஞர் சட்ட மன்றத் துணை நிதி நிலை அறிக்கையின்போது உருபா 1500/- ஆக உயர்த்தி அறிவித்தார். இந்த ஓய்வூதியம் பெறப்போகும் 1937 பேர்க்கும் எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை விட, இத்துறையின் அமைச்சரான எனக்கு எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதை அன்பர்கள் உணர முடியும். எல்லையற்ற பெருமகிழ்ச்சியை உண்மையிலேயே அடையப் பெற்றேன். இந்த மகிழ்ச்சி நெடுநாள் தாங்கவில்லை. 1953 எல்லைப் போராட்டத்தில் விடுபட்டுப் போனவர்கள், 1965இல் 1986இல் சிறை புகுந்தவர்கள் எல்லாரும் திரண்டு பல ஆயிரக்கணக்கான விண்ணப்பங்களை இப்போது அளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பதுதான் எங்கள் முன்னே உள்ள கவலை.

இப்படி எனக்கே சமாளிக்க வேண்டிய சிக்கல் எழுமானால் தலைவர்க்கு எப்படியிருக்கும்? ஒரே நாளில் நூறு கோப்புகளில் கையொப்பமிட்டு - மிடுக்குடன் பணி நிறைவேற்றும் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களைத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது என்பதால் நானே ஒரு விரிவான முன்னுரை எழுத வேண்டியதாயிற்று.

1977இல் முதன்முதலாக வெளிநாடு சென்று பிணங்கில் கால் பதித்த நாளிலிருந்து இன்று வரை பல வெளி நாடுகட்குப் போய் வர நேர்ந்தது. மலேசியாவுக்கு அதன்பின் தொடர்ந்து போகக்கூடிய வாய்ப்பு. உறவினர்கள் பலரது அன்பான விருந்தளிப்புகள். தமிழ் ஆர்வமும் என் மீது தனி அன்பும் படைத்த நண்பர்களின் பலமான வரவேற்புகள். இவற்றால் தொடர்ந்து பல

ஆண்டுகளாகப் போய்வர நேர்ந்தது. ஆனால் ஒன்று... நான் பேரவைத் தலைவராக இருந்தபோது மலேசியாவுக்குப் போய்வரக் கூடிய சூழல் எழவில்லை. ஈப்போவில் உள்ள பாவாணர் தமிழ் மன்றத்தின் அமைப்பாளரான பாவலர் குறிஞ்சிக் குமரன் (கா.சி. சுப்பையா) கூட முறையான மடல் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. மன்றத்துக்குள் உள்ள சிலரிடையே இருந்த கருத்து வேறுபாடுகள், தமிழர்களுக்கேவுள்ள தனிக் குணமாகிய ஒற்றுமையின்மை : அதன் விளைவு என் போன்றவர்களோடு உள்ள தொடர்புகள் கூடக் குறைந்து போய்விட்டது. பாவாணர் அவர்களின் உயிர்க் கொள்கையான செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலித் திட்டம் மீண்டும் செயற்படுத்தப்படுமென்று அறிவித்த பின்னும், பாவாணரது நூல்கள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டு அவரது குடும்பத்தார்க்குப் பரிவுத் தொகையாக உருபா 20 இலட்சம் வழங்கப்படும் என்று அறிவித்த பின்னும் கூட ஈப்போ பாவாணர் தமிழ் மன்றத்தாரிடமிருந்து எந்தவொரு மடலும் வரவில்லை.

என் இப்படி ஆகிவிட்டார்கள்? தங்களுடைய நெஞ்சில் நிறைந்த பாவாணர்க்குத் தமிழக அரசு இவ்வளவு பெரிய சிறப்பை அளித்த பிறகு கூட அவர்களிடமிருந்து ஒரு மடல் வரவில்லை என்பதில் எனக்கு மிகுந்த வருத்தம் உண்டு. ஆனாலும் என் செய்வது? கொள்கைகளை வகுத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்லச் செயற்பட்டு வருகிறோம். தக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது முழுமையாகச் செயற்படுத்திவிடுகிறோம். 8.5.1974இல் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலித் திட்ட இயக்கம் எனும் அமைப்பை நிறுவி, தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களை இயக்குநராக்கியதும் கலைஞர்தான். இப்போது மீண்டும் அதற்கு மறுவாழ்வு - முழுவாழ்வு அளித்தவரும் கலைஞர்தான்.

பாவாணர் நூல்களை நாட்டுடைமையாக்கியதும் கலைஞர்தான்.

1969 திசம்பரில் பறம்புக்குடியில் உலகத் தமிழ்க் கழக மாநாடு நடைபெற்றது. நான் வரவேற்புக் குழுத் தலைவர். பாவாணரது நூல்களை அந்த மாநாட்டில் விற்பனை செய்து அவர்க்கு ஒரு தொகை தர வேண்டுமென்று எண்ணினேன். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், நேசமணி பதிப்பகம் என்று பல்வேறு இடங்களிலிருந்தும் நூல்களை வரவழைத்தோம். 1938 இந்தி எதிர்ப்புக் காலத்தில் 'செந்தமிழ்க்காஞ்சி' எனும் பெயரில் பாவாணர் ஒரு பாடல் நூல் எழுதியிருந்தார். 1969இல் வாழ்ந்த எங்கள் யாருக்கும் அந்த நூல் கிடைக்கவில்லை. என் முயற்சியால் நூல் விற்பனை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதும் எதிர்பாராவிதமாக அந்த நாளில் விற்கப்படாமல் கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த 50 படிகளைச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் எங்களுக்கு அனுப்பிவைத்திருந்தது. விலை என்னவோ இரண்டணாதான். ஆனாலும் 30 ஆண்டுகட்குப்பின் அந்த நூல் கிடைக்கிறதே! அதுவே பெரிய மகிழ்ச்சிதான்.

நூல்கள் விற்கப்பட்டு நேசமணி பதிப்பகத்துக்கான தொகையையும் அந்த மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட 'திருக்குறள் - தமிழ் மரபுரை' நூலுக்கான தொகையையும் சேர்த்து உருபா மூவாயிரம் அளவுக்குப் (தொகை துல்லியமாக நினைவில் இல்லை) பாவாணர் கையில் கொடுத்தபோது பாவாணர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. 1969 வாக்கில் நூல்களின் விலை குறைவாக இருந்த காலத்தில் பாவாணர் இதை மிகப் பெருந்தொகையாக நினைத்தார். எந்தப் பதிப்பகத்திலிருந்தும் இவ்வளவு தொகை ஒரே நேரத்தில் கிட்டியதில்லை.

ஆனால் இன்று பாவாணர் குடும்பத்திற்கு உருபா 20 இலட்சம். எண்ணிப் பார்த்தால் பெரிய தொகை! தன் கொள்கையாலும் தமிழ் உணர்வாலும் அறிவார்ந்த படைப்பாலும் பாவாணர் இன்று சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும். வரலாற்றில் கலைஞர் பெயரை ஒவ்வொரு தனித்தமிழ் பற்றாளனும் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்க வேண்டும்.

இவ்வளவு நடந்தும் ஈப்போ பாவாணர் தமிழ் மன்றம் ஒரு நன்றி கூடத் தெரிவிக்காதது எனக்கு வருத்தமே! அதனால்தான் 'மனங்கவர்ந்த மலேசியா' எனும் நூலை வெளியிடுகிறபோது மனசு வருத்தத்திற்குரிய செய்தியையும் சேர்த்துச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

பேராசிரியர் கலைமணி நல்ல உழைப்பாளி. பல்வேறு அமைப்புகளில் பங்கு கொண்டு அயராது உழைக்கிறார். இடையில், நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் வேலையையும் செய்து வருகிறார். இந்த 'மனங்கவர்ந்த மலேசியா' எனும் நூல் பல நாட்களுக்கு முன்பே எழுதப்பட்டுவிட்டது. அவரும் வாங்கிச் சென்று பல காலம் ஆகிவிட்டது. நான் எதிர்க்கட்சிக்காரனாக இருந்து சற்று ஓய்வும் கிடைத்த காலத்தில் இந்த நூலை வெளியிட்டிருந்தால் இன்னும் சில செய்திகளை நூலுக்குள்ளேயே கொண்டுவந்திருக்கலாம். தேர்தல் முடிந்து ஆட்சியும் அமைந்து அமைச்சர் பொறுப்பில் தமிழ் வளர்ச்சிப் பணியில் முழுமையாக இயங்கிவரும்போது முன்னுரை எழுதுவது என்பதுதான் கடுமையான வேலை. இதற்கே நான் பல நாட்கள் எடுத்துக் கொண்டேன்.

எப்படியோ ஒருவழியாக பாரதியார் நினைவு நாளான இன்று முடித்துக் கொடுத்து விட்டேன்.

‘நினைவு நல்லது வேண்டும் -
நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும்’

எனும் பாரதி வரிகளை நினைவு கூர்கிறேன்.

‘தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை
தமிழ்க் கவிஞன் பாரதிதாசன் செத்ததுண்டோ?’

எனும் பாவேந்தர் வரியையும் நினைவு கூர்கிறேன்.

தமிழ் தழைக்க

தமிழ் தனக்குரிய இடத்திலெல்லாம் அமர்ந்து ஆட்சி செய்ய
தமிழர்தம் இல்லமெல்லாம் தமிழ் மணக்க தலைவர் கலைஞர்
அவர்களின் கட்டளைப்படி தமிழுக்குத் தொண்டு
செய்வோம்!

இந்த நூலை வெளிக் கொணரும் வி. கலைமணி
அவர்களையும் முகப்போவியம் வரைந்து தந்த ஓவியர் இராமு
அவர்களையும் பாராட்டுகிறேன். கணிப்பெறி அச்சு செய்த இளைஞர்
திரு. ஆர். கோபாலகிருஷ்ணனையும், அச்சிட்டு அழகிய நூல்
வடிவில் தந்த ‘கிரேசு பிரிண்டர்சு’ அச்சகத்தாருக்கும் என் இதயம்
கனிந்த நன்றி!

அன்பன்

(மு. தமிழ்க்குடிமகன்)

மனங்கவர்ந்த மலேசியா

1977 பிப்ரவரி, மார்ச்சு மாதங்களில் ஒரு சிந்தனை, வெளிநாட்டுக்குப் போய்வரலாமா என்று. அதிலும் தாராளமாகப் போகவர வாய்ப்பாக இருந்தது மலேசியா, சிங்கப்பூர்தான். (1995இல் உள்ள கெடுபிடிகளையும், தடைகளையும் எண்ணினால் வியப்பாக உள்ளது).

உறவினர்கள் பலர் அந்த நாடுகளில் வாழ்ந்தார்கள். உள்ளூரைச் சேர்ந்தவர்களே பலர் அங்கு இருந்தார்கள். ஒரு சிலர் கல்லூரிக்கு வரும்போதோ, ஊர்ப்பக்கம் சந்திக்கும்போதோ மலேசியாவுக்கு ஒரு முறை வந்து போகலாமே என்று அழைத்ததும் உண்டு.

எனக்கும் நம் திறமைகளை அங்குள்ள தமிழர்கட்கும் கொஞ்சம் வெளிப்படுத்தலாமே என்ற முனைப்பும் இருந்தது. அதுவும் அந்த நாளில் 'சிதம்பரம்' கப்பலில் சென்று வந்தால் அதிகச் செலவின்றிப் போய்வந்து விடலாம் என்று நினைத்தேன்.

எனவே ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினேன். பினாங்கில் மாப்பிள்ளை பால்ராசு, ஈப்போவில் அண்ணன் பிச்சை, கோலாலம்பூரில் நண்பர்கள் பாண்டி, குருசாமி, காளிமுத்து, சிங்கப்பூரில் தோழர் இராமகிருட்டிணன் ஆகியோரோடு தொடர்பு கொண்டு பயணத்தை உறுதி செய்து கொண்டேன்.

அங்கு பேசும் காலத்தில் கையில் ஒரு நூல் இருந்தால் நல்லது என்பதற்காக என் கவிதைகளைத் தொகுத்து 'கவிதைக் கணிகள்' எனும் பெயரில் ஒரு நூலை எளிமையாக உருவாக்கினேன். விலை உருபா 3/-தான். 'மனமாற்றம்' வரலாற்று நாடகமும் அப்போது உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே இரண்டிலும் தேவையான நூற்படிகளை எடுத்துக் கொண்டேன்.

மலேசியா! இந்தியர்களின் மனங்கவர்ந்த மலேசியா! இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் அதிகமான தொடர்பும், போக்குவரத்தும் வைத்துக் கொண்டிருப்பது மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளோடுதான். 1965க்குப் பின்தான் இரண்டும் தனித் தனி நாடுகளாயின. சோகூர் பாரு பாலத்தால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் சிங்கப்பூரைப் பற்றி இங்கு எழுதப் போவதில்லை. அதை மற்றொரு நேரத்தில் விரிவாகப் பார்க்க வேண்டும்.

மலேசியாவுக்கு நான்கு முறை சென்று வந்தவன் எனும் முறையில் அந்த நாட்டின் சில சிறப்பியல்புகளைக் கூறவிருக்கிறேன். என் தந்தை ஈப்போவில் தொடர் வண்டித் துறையில் ஒப்பந்தக்காரராக இருந்தவர். என் அண்ணன் மலேசியா இராணுவத்தில் பணி புரிந்தவர். இன்னும் பல நூற்றுக்கணக்கான உறவினர்களும் நண்பர்களும் மலேசியாவில் வாழ்கின்றனர். அந்த அடிப்படையில் ஒரு முறை மலேசியா சென்றுவர வேண்டும் எனும் திட்டத்துடன் 1977 ஏப்ரலில் 'சிதம்பரம்' கப்பலில் புறப்பட்டேன். பிளாங்கு சென்றடைந்த என்னை மாப்பிள்ளை பால்ராசு, கவிஞர் இராசகோபாலன், தம்பி சங்கையா வரவேற்றனர். பின் நண்பர்கள் வரவேற்பு. வெளி நாட்டு மண்ணில் முதன் முறையாகக் காலடி வைக்கும் நிகழ்ச்சி என்னைப் பரபரக்க வைத்தது. அன்பு வரவேற்பால் நெகிழ்ந்து போனேன்.

அங்கிருந்து ரேகாட் விரைவு வண்டியில் (நம்மூர் வைகையை விட வேகமானது) ஈப்போ சென்றேன். அண்ணன் பிச்சை, தம்பி ஆறுமுகம், மருமகன் மணி ஆகியோர் வரவேற்றனர். அங்கிருந்து வாடகை உந்தில் கோலாலம்பூர் சென்றேன். நண்பர்கள் பாண்டியன், குருசாமி, காளிமுத்து, அண்ணன் இராமு ஆகியோர் வரவேற்றனர்.

நண்பர் மகிழுந்து மூலம் கோலாக்கிள்ளான் சென்றேன். மைத்துனர் மலைராசன், அண்ணன் மெய்யப்பன், நண்பர் முரசு நெடுமாறன் ஆகியோர் வரவேற்றனர்.

பின் கோலாலம்பூரிலிருந்து - தொடர்வண்டி வாயிலாகச் சிங்கப்பூர் சென்றேன். தொடர்வண்டியா அது? நம் வீட்டில் மெத்தை வசதியுள்ள தனியறையில் தூங்குவது போன்ற அமைப்பு. விரைவும் நிறைவும் தரும் வண்டிப் பயணம். சிங்கப்பூரில் இறங்கியதும் என் கல்லூரி நண்பர் இராமகிருட்டிணன் வரவேற்றார். 14 ஆண்டுகள் கழித்துச் சந்தித்தாலும் பாசம் மாறாத நட்பு.

சிங்கப்பூரிலிருந்து சியா (SIA) வானூர்தியில் கோலாலம்பூருக்கு வந்தேன். வாழ்நாளில் என் முதல் வானூர்திப் பயணம் அது. 40 மணித்துளிகளில் 250 கல் தொலைவு பறந்தாலும் அந்த முதல் பயண அனுபவமும், மகிழ்ச்சியும் என்றும் மறக்கப்பட முடியாதவை.

கோலாலம்பூர் ஈப்போ வழியாக மீண்டும் பினாங்கு வந்து கப்பலேறினேன். உறவினர்கள் என்ற எல்லையைத் தாண்டி நண்பர்கள் தந்த இனிய வரவேற்பு, விருந்தோம்பல் அன்பளிப்பு ஆகியவை பசுமையானவை. 28 கூட்டங்களில் இலக்கிய முழக்கம் செய்திருக்கிறேன். எதிர்காலத்தில் என்னை மலேசியக்

குடிமகனாகவே ஆக்கும் அளவுக்கு அடித்தளம் அமைத்தது இந்தப் பயணம்தான்.

1981 இல் மீண்டும் பயணம் செய்யும் வாய்ப்பு, இம்முறை ஈப்போவில் உள்ள பாவாணர் தமிழ் மன்றமே பயண ஏற்பாட்டைச் செய்துவிட்டது. பாவலர். சா.சி. சுப்பையா, நண்பர் இரா. பெருமாள் ஆகியோர் மன்ற ஒப்புதலுடன் வரவழைத்தனர். சென்னையிலிருந்து கோலாலம்பூர் - பின் ஈப்போ என 'மாஸ்' வானூர்தியிலேயே பறந்தேன். கோலாலம்பூரில் இரவு தங்கி (மாஸ் செலவிலேயே ஓர் அருமையான விடுதியில்) மறுநாள் காலை வேறு வானூர்தியில் ஈப்போ சென்றேன். ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்லியாக வேண்டும். முதல்நாள் இரவு 7.30 மணியளவில் கோலாலம்பூர் வான்திடலில் இறங்கியதும் வெளியேவந்த 'மாஸ்' அலுவலர் பகுதியில் என் சீட்டைக் காட்டினேன். ஈப்போ செல்பவர்களை மட்டும் அழைத்து ஓர் அடையாள அட்டை கொடுத்தனர். அதை வாங்கியதும் வரிசையில் காத்திருந்த வாடகை உந்துக்காரர் (டாக்சி) என்னை அழைத்துச் சென்றார். என் பெட்டியையும் ஏற்றிக்கொண்டு கோலாலம்பூர் நகரத்துக்குள் உள்ள தங்கும் விடுதியில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார். என் பெயரில் ஏற்கனவே அறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கேயே உணவும் முடித்து அறையில் ஓய்வும் எடுத்தேன். வாடகை உந்தோட்டி காலையில் 4.30க்குத் தயாராக இருக்குமாறும் தான் வந்து அழைத்துச் செல்வதாகவும் சொல்லிச் சென்றார். நன்கு உறங்கிக் கொண்டிருந்த என்னைத் 'தொலைபேசி' மணி அழைத்தது. வேறு யார்? வாடகை உந்து ஓட்டிதான். கீழே உள்ள கல்லாவிலிருந்து பேசினார். தான் காத்திருப்பதாகவும் கீழே வந்து காப்பி குடித்துவிட்டு அரைமணி நேரத்தில் புறப்படுமாறும் தெரிவித்தார். காசுக்கு உழைப்பவர்தான். ஆனால், காலை 4 மணிக்கு எவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சி! சிலிர்த்துப் போனேன். 4.30க்கு ஆம்! விடியற்காலை 4.30க்கு வாடகை உந்தில்

ஏறி அமர்ந்தேன். 5.15க்கு வான் திடலில் கொண்டு வந்துவிட்டார். நன்றியும் வாழ்த்தும் தெரிவித்துவிட்டு விடைபெற்றார். அடையாள அட்டையை என் ஒப்பத்துடன் வாங்கிக் கொண்டார். இதைக் கொண்டுபோய் 'மாஸ்' அலுவல் பகுதியில் கொடுத்ததும் வாடகைக் கட்டணத்தை உடனே கொடுத்துவிடுவார்களாம். ஒரு வாடகை உந்து ஓட்டி கூட இவ்வளவு ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்கிறார். இரவு நேரத்தில் அச்சமின்றி அவர் வண்டியில் பயணம் செய்தேன். என் கையிலிருந்து அவருக்கு ஒரு காசு கூடக் கொடுக்கவில்லை. கொஞ்சம் மீனம்பாக்கம் வான் திடலையும் நம்மூர் வாடகை உந்தோட்டிகளையும் கற்பனை செய்து பாருங்கள். நினைக்கவே நடுக்கமாக இருக்கிறது. உங்களை அந்த நடுக்கத்திலேயே விட்டுவிட்டு நான் மலேசியாவுக்குத் திரும்பிவிட்டேன்.

ஈப்போ வான்திடலில் ஆர்வமிக்க வரவேற்பு. இம்முறையும் அதே வகையான பயணம். 28 நிகழ்ச்சிகள். சிங்கப்பூர் சென்று திரும்பி ஈப்போவரை வந்து 'ஈப்போ - கோலாலம்பூர் - சென்னை' என்றவாறு திரும்பி வந்தேன். இலக்கியச் சுவைஞர்கள் கூட்டம் பெருகிவிட்டது.

மூன்றாவது முறையாகவும் ஈப்போ பாவாணர் தமிழ் மன்றமே வரவழைத்தது. மன்ற வெள்ளி விழாவை ஒட்டிய சிறப்புரைக்காக 1985இல் வரவழைக்கப்பட்டேன். இம்முறையும் சென்னை - கோலாலம்பூர் - ஈப்போ வானூர்திப் பயணம். வரவேற்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் அண்ணன் வேதநாயகம், 'கின்னஸ் ஸ்டெளட்' ஆறுமுகம் மற்றும் சா.சி. பெருமாள் ஆகியோர். பழையபடியே நிகழ்ச்சிகள். இம்முறை சிங்கப்பூர் சென்றுவிட்டு அங்கிருந்தே கோலாலம்பூர் வழியாகச் சென்னை வந்தேன்.

நான்காம் முறையாக 1987 நவம்பரில் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கவியரங்கில் தலைமை தாங்குவதற்காக அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். செல்வதா இல்லையா என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்குப் பயணச்சீட்டு அனுப்பி வரவழைத்தார்கள் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் குழுவினர் என்றாலும் விடாப்பிடியாக என்னை வரவழைத்தவர்கள் கவிஞர்கள் காரைக்கிழாரும் பாதாசனும் மைதீன்சுல்தானும் ஆவர்.

மற்ற மூன்று முறையும் கல்லூரியின் கோடை விடுமுறை காலத்தில் சென்றேன். ஆர அமரப் பயணம் செய்தேன். ஆனால் மாநாட்டு நேரம் கல்லூரி நடந்துகொண்டிருந்தது. 18 நாட்கள் மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டேன். கோலாலம்பூர் சென்று ஈப்போ, கோலக்கிள்ளான் மட்டும் போய்விட்டு, அங்கிருந்தே சென்னை திரும்பினேன். இந்தப் பயணத்தில் ஒரு பெரிய பெருமை, உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கவியரங்கில் தலைமை தாங்கியது. ஒருவர் பாடிமுடித்தபின் அவர் பாடலிலிருந்தே ஒரு சொல்லையோ, சுருத்தையோ எடுத்து உடனடியாக எழுதி நான் அங்கேயே படித்த கவிதைதான் பெரிதும் வரவேற்புக்குள்ளாகியது. நடிகர் சாருகாசன் உட்பட அனைவரும் மகிழ்ந்து பாராட்டினர். அதேபோல் நான் கடைசியில் சுடச்சுடப் பாடிய கவிதைகள் அவையை நிலைகுத்தி நிற்கச் செய்துவிட்டன. இந்தச் சூட்டுக்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. கடைசி நேரத்தில் நம்மூர்க் கவிஞர் ஒருவர் அவையையும் அமைப்பாளர்களையும் இழிவுபடுத்தினார். அவை கொதித்தது. ஆனால் அளவோடு முகம் சுளித்தது. இதை எதிரொலிக்கும் வகையிலும் என் கவிதை இருந்தது.

இது தொடர்பான இரண்டு செய்திகள் இறுதியில் சொல்வேன்.

மலேசியாவைப் பார்த்தால் எப்படியிருக்கும்? திருவனந்தபுரத்தையும். கேரள மாநிலத்தின் வேறு சில பகுதிகளையும் பார்த்தது போல் இருக்கும்; அந்தமான் நிக்கோபார்த் தீவுகளைப் போல் இருக்கும். மலைகள்! சரிவுகளில் வளமான மண்ணும், மரங்களும்! சமவெளிகளில் கூட எங்கு பார்த்தாலும் பசுமை! வளமான அந்தப் பூமி வளம் பொருந்திய நாடு என்று பெயர் பெறுவதில் என்ன வியப்பு? அங்கு 100 ரிங்கிட் சம்பாதித்து இந்தியாவுக்கு கொண்டு வந்தால் அது 1200 ரூபாயாகிவிடும்; வளம் விளங்குகிறதா?

ஈயச் சுரங்கங்களைப் பல இடங்களில் பார்க்கலாம். உலக அளவில் ஈயத்தை அதிகம் வெட்டி எடுக்கும் நாடு இது. என்றாலும் இப்போது ஈயம் கிடைப்பது சற்றுக் குறைந்துவிட்டதால் சில சுரங்கங்கள் மூடப்பட்டுவிட்டன. அதற்காக அந்த இடங்களை அப்படியே போட்டுவிடுவதில்லை. சுரங்கமாக இல்லாத பகுதிகளை மாற்றி வேறு தொழிற்சாலைகளைக் கட்டியுள்ளனர்.

மலைச் சரிவுகளில் இன்னும் கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவுவரை இரப்பர்த் தோட்டங்கள். மலேசிய நாட்டு வாணிகத்தை வளமாக்கும் வகையில் இரப்பர் உற்பத்தி அதிகம். இப்போது அதிகம் காணப்படுவன செம்பனை மரங்கள் (Palm Tree) இதிலிருந்து கிடைக்கும் செம்பனை எண்ணெய் (பாமாயில்) அதிக வருமானம் தருகிறது என்பதால் இப்போது இரப்பர்த் தோட்டங்கள் சில அழிக்கப்பட்டு அதில் செம்பனை பயிரிடப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் ஏராளமான தொழிற் சாலைகளும் உள்ளபடியால் யாரும் வேலையற்றிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மலேசியாவில் உள்ளவர்களுக்கு 'விரல் மடக்க நேரமில்லை' என்பதுதான் பொருந்தும்.

சில குறிப்பிட்ட ஊர்களையும் இடங்களையும் பார்த்தால் ஒரு தெளிவு கிடைக்கும். பினாங்கு ஒரு தீவாகும். கோலாலம்பூர், ஈப்போவைக்கொண்ட மலேசியாவின் கடைசியில் அமைவது பட்டர்வொர்த். இதனுடன் தரைத் தொடர்பு நீங்கிவிடுகிறது. பட்டர்வொர்த்திலிருந்து கடலில் இரண்டு மூன்று கிலோமீட்டரைத் தாண்டித்தான் பினாங்கு வரவேண்டும். இங்கு வரவேண்டும் என்றால் கடலில் இங்குமங்கும் ஓடும் சிறுகப்பலில் (Ferry) தான் வரவேண்டும். இது ஓடும் அழகே அழகு! பட்டர்வொர்த்தின் துறையில் உள்ள படிக்கட்டில் இந்தப் 'பெர்ரி' வந்து பொருந்தி நின்றவுடன் நாம் பாலத்தில் உள்ள பாதை வழியாகவே உள்ளே போய்விடலாம். அதேபோல் சரக்குந்துகள், மகிழுந்து, மிதியுந்து ஆகியவையும் கீழே உள்ள பாதை வழியாகப் 'பெர்ரி' க்குள் வந்து நின்று விடுகின்றன. பின் பினாங்குவந்து பாதையை ஒட்டி நின்றவுடன் நாமும் பாதைவழியே இறங்கி விடுகிறோம். உள்ளே நின்ற உந்து வண்டிகள் எல்லாம் சாரி சாரியாக வெளியே ஓடத் தொடங்குகின்றன. கண்கொள்ளாக் காட்சிதான்! இந்த நிலை 1985வரை இருந்தது. அதன்பின் பட்டர்வொர்த்துக்கும் பினாங்குக்கும் இடையில் ஒரு பாலமே கட்டிவிட்டார்கள். ஆசியாவிலேயே மிகச் சிறந்த பாலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. போக்குவரத்து தாராளமாக நடைபெறுகிறது. வெகுவிசைவிலேயே கட்டி முடிக்கப்பட்டது இப்பாலம் என்பதைக் கேட்க வியப்பாக உள்ளது. ஏனென்றால் நமக்கு இப்படியெல்லாம் கேட்டுப் பழக்கமில்லை. பாம்பன் பாலம் 1974இல் அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு 1988இல் ஒரு வழியாகக் கட்டி முடிந்த கதையை நாம் அறிவோம்!

ஆனால் பினாங்குப் பாலம் வெகுவிசைவில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இதில் இன்னொரு வியப்பு என்ன தெரியுமா- இது போன்ற வேலைகளை முடித்தது பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர்

டத்தோ சாமிவேலுதான்! தமிழராகவும், மலேசிய இந்தியர்களின் தலைவராகவும் விளங்கும் மாண்புமிகு சாமிவேலுதான்!

பினாங்கில் கொடிமலை முருகன் கோயில் பார்க்கத் தகுந்த மலையுச்சியில் உள்ள இக்கோயிலுக்கு இழுவைத் தொடர் வண்டியில் போக வேண்டும். அறிஞர் அண்ணா சென்றிருந்தபோது பழுதாகிவிட்டதால் அண்ணா சற்றுத் தொலைவு நடந்து வரவேண்டியதாகிவிட்டதாம்.

அடுத்து மீன்பண்ணை! அடேயப்பா என்ன அழகான வண்ண மீன்கள்!

பாம்புக் கோயிலையும் குறிப்பிடலாம். ஆனால் இப்போது பாம்புகள் அதிகம் இல்லாததால் இதன் மதிப்புக் குறைந்துவிட்டது.

1977 இல் நடந்த முதல் வரவேற்பு விருந்தில் வள்ளல் 'ரெனா' (அரங்கசாமிபிள்ளை) கலந்துகொண்டார். பின் விருந்தும் அளித்தார். இன்று மலேசியா சிங்கப்பூரில் தமிழ் நிலைபெறுவதற்காக கோ. சாரங்கபாணியுடன் இணைந்து பாடுபட்ட வள்ளல். ஒவ்வொரு முறை செல்லும்போதும் அவரது விருந்து இருக்கும். நம்மூர்த் திருப்பத்தூரைச் சேர்ந்த பெருமகன் அவர். அவர் இப்பொழுது மறைந்துவிட்டார் எனும் செய்தியையும் வருத்தத்தோடு குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். இவரது அண்ணனும் இந்தியச் செல்வர்களில் செல்வர்க்குப் படைத்தவருமாகிய வள்ளல் திருப்பத்தூர் ஆறுமுகம் பிள்ளை அவர்கள், பினாங்கில் தான் உள்ளார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் அழைத்து விருந்து கொடுப்பதுடன் 'புக்கிட்மெர்தாசம்' எனும் அவரது ஊரில் அவரால் கட்டப்பட்ட கோயிலில் ஓர் இலக்கிய நிகழ்ச்சியிலும் நம்மை ஏற்றிவிடுவார்.

1977இல் ஆறுமுகம் பிள்ளை தலைமையில் காரைக்கிழாரின் 'அலையோசை' நூல் வெளியீட்டு விழாவில் திறனாய்வு நிகழ்த்தினேன். 1981இல் அவர் தலைமையில் 'திருமந்திரம்' பற்றி உரையாற்றினேன். வள்ளலால் முதலில் 'தமிழ் மலர்' எனும் நாளிதழ் நடத்தப்பட்டது. ஒரே நேரத்தில் கோலாலம்பூரிலும் சிங்கையிலும் வெளியானது. இசுலாமியர் கோட்பாடு பற்றி எழுதிய வகையில் ஏற்பட்ட சிக்கலால் மலேசிய அரசு இந்த இதழைத் தடை செய்துவிட்டது. ஆனாலும் வள்ளல் தளர்ந்து விடவில்லை 'தினமணி' எனும் பெயரில் புதிய இதழ் தொடங்கப்பட்டுச் சிறப்புற நடந்து வருகிறது. இவரையே 'ஒரு குட்டி அரசாங்கம்' என்று குறிப்பிடுவது உண்டு.

பினாங்கில் ஆற்றலும் புகழும் வாய்ந்த கவிஞர் அன்பானந்தம் (மறைமலையடிகள் பிள்ளைத் தமிழ்ப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றவர்) கவிஞர். கரு. வேலுச்சாமி, கவிஞர் திருவரசு, கவிஞர் நாச்சிகுளத்தார் (சீராப்புராணத்தைப் பதிப்பித்தவர்) ஆகியோர் சிறப்புப் பெறுகின்றனர். மிகுந்த உணர்வும் உறவும் படைத்த ஏராளமான நண்பர்களும் குடும்பத்தாரும் உள்ளனர். விரிவஞ்சி அவர்களைக் குறிப்பிடவில்லை. மும்முறையும் மாப்பிள்ளை பால்ராசு அறையில் தங்கிக் கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன்.

பினாங்கின் அருகில் உள்ள கிட்டா மாநிலத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். இது "Kedah State" என்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழர்கள் கிட்டா மாநிலம் என்பர். இங்குள்ள அலோர்ஸ்டார் எனும் ஊருக்கு விருந்துக்குச் சென்றபோது சோலைமலை வீரையா ஆகிய நண்பர்கள் வரவேற்றனர். பல இடங்களைச் சுற்றிக் காட்டினர். அதில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றுதான் இராசராசசோழன் நினைவுச் சின்னம். இத்தோனேசியா மீது இராசேந்திரசோழன் (கி.பி. 1040 வாக்கில்)

படையெடுத்தான். கிட்டா என்பதைக் 'கடாரம்' என்பார் உண்டு. அதனால்தான் 'கடாரம் கொண்டான்' எனும் பெயர் வழங்குகிறது. அவன் படையெடுத்து வென்றதற்கான நினைவுச் சின்னம் இங்குள்ளது. கருங்கல்லால் ஆன, கோட்டை போன்ற அமைப்புச் சிதைந்திருந்தாலும் அரசு இதனை நன்கு பேணி வருகிறது.

அறிவியல் வசதிகளே இல்லாத காலத்தில் மரக்கலங்களைக் கொண்டே ஒரு தமிழன் மலேசியாவரை சென்று வென்று வந்திருக்கிறான். அறிவியல் கருவிகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தும் நம்மால் இப்போது என்ன செய்ய முடியும்? பக்கத்தில் ஒரு பதினெட்டுக்கல் தொலைவில் உள்ள இலங்கைக்குக்கூட நம்மால் போக முடியவில்லை. ஆற்றல் அற்றவர்களாகிவிட்டோமா? அல்லது அதிகாரமற்ற அடிமைகளாக இருக்கிறோமா? நீங்கள் பின்னர் சிந்தியுங்கள்.

அடுத்து நாம் தைப்பிங் செல்கிறோம். பினாங்குக்கும் ஈப்போவுக்கும் இடையில் உள்ள பெரிய ஊர் இது. இங்கு என் நண்பர் மு. சுப்பிரமணியம் உள்ளார். இவருக்குத் 'திருப்பணிச் செல்வர்' என்று பெயர். தமிழகத்தின் பறம்புக்குடியைச் சேர்ந்த இவர் ஓர் இலக்கிய நிகழ்ச்சி அமைத்துச் சிறப்பித்ததோடு ஒரு சிறு குறள் நூலில் தங்க அட்டை போர்த்திக் கொடுத்த பேரன்பை என்றும் மறக்க முடியாது. தனித்தமிழ் அன்பர் முத்துப்பாண்டியனும் இவருடன் இணைந்து பணியாற்றி வருகிறார். மலேசியாவின் புகழ்பெற்ற டொரியான் பழத்தை இங்குதான் சுவைத்தேன். அதிலும் சுப்பிரமணியம் தம் அன்பு மிகுதியால் உரித்து ஊட்டிவிட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். டொரியான் பழம் தின்பதற்கு முன் ஒருவகை: தின்றுவிட்டால் 'விடுதல் அறியா விருப்பினன்' ஆக வேண்டியதுதான். புத்தனேரி இரா. சுப்பிரமணியம் இதுபற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் பாருங்கள்.

டொரியானை மறந்துவிட்டேனே!

அதன் தூர்நாற்றம் நாசியைத் துளைத்திடும்தானே!

புரியாத சுவையுள்ள தென்பர் -

முள் போர்வையை நீக்கியே போராடித் தின்பர்.

இப்போது என்னுடன் ஈப்போவுக்கு வாருங்கள். பினாங்கிலிருந்து 110 கல் - கோலாலம்பூரில் இருந்து 140 கல் இரண்டுக்கும் இடையில் ஈப்போ. என் தந்தையும் தமையனும் வாழ்ந்த ஊர் என்பதால் மட்டுமன்றி என் கொள்கைக்கு உரமான பாவாணர் தமிழ் மன்றம் கடந்த 27 ஆண்டுகளாக இங்கு இயங்கி வருவதாலும் என்னை ஈர்த்த ஊர்.

முதல் பயணத்தில் அண்ணன் பிச்சையின் அலுவலக அறை - அடுத்து நண்பர் பெருமாள் இல்லம் - பின்னர் கின்னஸ் ஸ்டெளட் ஆறுமுகம் இல்லம் - தற்போது வேதநாயகம் இல்லம் என்று தங்குவதற்கான வசதிகளோடு என் பயணங்கள் அமைந்தன.

பாவாணர் தமிழ் மன்றம் ஒவ்வொரு முறையும் மிகப்பெரிய கூட்டத்தையும் கலந்துரையாடலையும் ஏற்பாடு செய்வதுண்டு. சாலன் பெண்டாராவில் உள்ள தனித்தமிழ் அன்பர் தங்கராசன், கேசவன், சதாசிவம் ஆகியோரும் ஆர்வத்தோடு பங்கு கொள்வர். ஆங்கில ஆசிரியராகவும் தமிழ்ப் பற்றாளராகவும் உள்ள மு.சு. மணியம் மெதடிஸ்ட் பள்ளியில் ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்திவிடுவார். அதேபோல் தி.மு.க. தோழர்களான இரத்தினம், பெஞ்சமின் ஆகியோரும் தமிழ்ப்பள்ளி ஆசிரியரும் பல நூல்களின் ஆசிரியருமான கா. கலியபெருமானும் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டுவர். ஒவ்வொரு முறையும் தவறாது பங்கு கொண்டு பாராட்டுபவர் செனட்டராகவும், 'டத்தோ' பட்டம் பெற்ற சிறப்புக்குரியவருமாகிய குமரன் ஆவார். என்னை 'ஒரு தமிழன்பன்'

என்ற அளவில் மட்டும் தெரிந்து வைத்திருந்த. என்மீது மாறாத பாசமும் பற்றும் கொண்ட வேதநாயகம் அவர்கள் என்னை வரவழைப்பதற்குப் பொருளுதவி செய்பவர்களில் முன்னிற்பவர். இன்று அவரது குடும்பமே என் அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் புகலிடமாகிவிட்டது. அதிலும் என் மருமகள் லீலாவின் அன்பை நினைக்கும்போதெல்லாம் கண்கள் கசியும். நான் மீண்டும் மலேசியாவுக்குப் போக வேண்டுமென்றால் மருமகளைப் பார்ப்பதற்காகப் போனால்தான் உண்டு. அந்த அளவுக்கு நான் நெருக்கமாகி விட்டேன்.

இந்த இடத்தில் 27 ஆண்டுகட்கு முன் தொடங்கப்பட்டுச் சிறப்புற இயங்கிவரும் பாவாணர் தமிழ் மன்றத்தையும் அதன் நெறியாளர் பாவலர் சா. சி. சுப்பையாவையும் நினைவு கூர்தல் வேண்டும். பாவாணரைப் பற்றித் தமிழ் நாட்டவரே சரியாக அறிந்து கொள்ளாத நாளில் அவரை அறிந்து அவரது தனித்தமிழ்ப் பற்றை ஏற்று: ஒரு மன்றம் கண்டு, பலரைத் தனித்தமிழ் உணர்வாளராக மாற்றி ஏற்றம் பெற்றுள்ள நிலையை எப்படிப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியும்!

இவர்களது தமிழ்ப்பற்றை நெஞ்சில் தாங்கிச் செலாமாவில் ஒரு தமிழ் நெறிக் கழகம் அமைத்துச் செயற்படும் திருமாலன் சிறந்த செயலாளர். அங்கு நான் பேசி முடித்ததும் என் நூல்களை ஆர்வத்துடன் வாங்கிக் கொண்ட தமிழ் அன்பர்கள் நினைவில் நிற்கின்றனர். ஆம்! ஒரே மேடையில் ரூபாய் 1500/-க்கு நூல்கள் விற்றுள்ளன என்றால் வியக்காமல் இருக்க முடியுமா? நம்மூரில் 25% கழிவும் கொடுத்துவிட்டு முதலாவது திரும்பிவருமா என்று முன்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலை. நூல்களை ஆர்வத்துடன் அச்சிட்டு விட்டுத் தடுமாறும் போக்கு.

ஒவ்வொரு கூட்டத்தின் முடிவிலும் நம் நூல்களை ஆர்வத்துடன் விலை கொடுத்து வாங்கப் பலர் முன்வருவர். சில கூட்டங்களில் நூல்கள் தீர்ந்துபோனதும் தங்கட்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்துடனும் உரிமையுடனும் என்மீது வருத்தப்பட்டுக் கொண்டவர்களும் உண்டு. இப்படி நூலைப் பரப்புவதில் பணம் கிடைக்கிறது என்பது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். நூல் எந்த அளவுக்கு மலேசியத் தமிழர்களிடம் பாதிப்பை உண்டாக்கியுள்ளது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். என்னை வரவேற்கும் போதெல்லாம் என் கவிதை நூலிலிருந்து சில வரிகளை எடுத்துச் சொல்லி வரவேற்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். இந்தக் 'கவிதைக் கனிகள்' தான் என்னை உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கவியரங்குக்குத் தலைமை தாங்கவைத்தது எனலாம்.

என் 'கண்ணீர்' நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் அங்குள்ள தாளிகைகளில் எடுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அனைத்திற்கும் மேலாக என் 'மனமாற்றம்' நாடகத்தைப் படித்து அதை நாடகமாக நடத்த வேண்டும் என்று ஒரு குழுவினர் முடிவு செய்தனர். என் இசைவு பெற்று நடத்தப்பட்ட நாடகம் 'குலோத்துங்க சோழன்' எனும் பெயரில் கோலாலம்பூரில் ஒரே அரங்கில் 10 நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. 25000 ரிங்கிட் செலவு (1.5 லட்சம் ரூபாய்) செய்யப்பட்டது. காரைக்கிழார் பாடல்கள் - மலேசியா வாசுதேவன் இசையமைப்பு - தமிழ்க்குடிமகன் வசனம் என விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு குரு. சந்தானம் இயக்கி எம்.எஸ். கோபாலன் துணையுடன் (மலேசியா வாசுதேவன் சகோதரர்) நடத்தியுள்ளனர்.

நாம் விதைக்க வேண்டியதை விதைத்தால் என்றாவது ஒருநாள் அது விளைவைத் தரும் என்பதற்கு இது ஓர்

எடுத்துக்காட்டு. என்ன இருந்தாலும் மலேசியா ஓர் அருமையான விளைநிலம் அல்லவா?

ஈப்போவுக்கு அருகில் உள்ள லுமுட் (Lumut) தீவு பார்ப்பதற்கு மிக அழகாகவும் மனத்தை ஈர்ப்பதாகவும் இருக்கும். அதிலும் படகில் சென்று தீவுப் பகுதிக்குள் நுழையும் இயற்கை வனப்பு கண்கொள்ளாக் காட்சிதான். உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் இந்தப் பகுதி நெஞ்சில் நிற்கிறது.

ஈப்போவை ஒட்டிச் சிறிது தள்ளி அமைந்துள்ள கேமரான் மலையுச்சி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 8000 அடி உயரத்தில் உள்ள இந்த மலையுச்சியில் தங்குவதே உடலுக்கும் மனத்திற்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருவதுதான். மலைச் சரிவுகளில் எங்கு பார்த்தாலும் காய்கறித் தோட்டங்கள். அதில் பாடுபட்டு வரும் பல பாட்டாளிகள்! .எந்த இடத்திலும் உழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டு உயரும் மலேசிய மக்களை நினைத்துப் பெருமைப்படத்தான் வேண்டும். இந்த இடத்தில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது ஓர் உணவு விடுதி. நான் மகிழுந்ததை விட்டு இறங்கியதும் என் கண்ணில் பட்டது 'செந்தோசா உணவகம்' எனும் தமிழ்ப் பெயர்ப் பலகை. எங்கேயோ உள்ள ஒரு நாட்டில் அதுவும் மனித நடமாட்டம் குறைவான ஒரு மலையுச்சியில் ஒரு தமிழ்ப் பெயர்ப் பலகையா! நான் நெகிழ்ந்துபோய்விட்டேன். கடைக்காரரை நேரில் பாராட்டினேன். அந்தப் பாராட்டால் அவர் மகிழ்ந்து விடவில்லை. அவர் சொன்னார் : 'இதில் என்ன அதிசயம் இருக்கிறது. தமிழர்கள் நல்ல தமிழில் எழுதிவைக்கிறார்கள்; இந்த நாட்டுச் சட்டமும் அதை அனுமதிக்கிறது. இதைப் போய்ப் பாராட்டுகிறீர்களே!' என்றார். எனக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது. ஹோட்டல், ஓட்டல், கிளப் என்றெல்லாம் பெயர் வைத்துக் கொண்டு அலையும் தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களிடமிருக்கும் தீய பழக்கத்தை அறிந்த எனக்கல்லவா

தெரியும் ஏன் பாராட்டினேன் என்று! இங்கு 'உணவகம்' என்று பெயர் வைக்கச் சொல்லி ஒரு போராட்டமே நடத்த வேண்டியிருந்ததும் என் நினைவுக்கு வந்தது.

இப்போது நாம் கோலாலம்பூருக்கு வந்து விடுகிறோம். மலேசியக் கூட்டரசின் தலைநகரான இந்நகர்ச் சிறப்பைப் பார்ப்பதற்குமுன் பக்கத்தில் உள்ள கோலாக்கிள்ளான் எனும் துறைமுக நகரைப் பார்த்துவிடலாம். சிங்கப்பூரிலிருந்து சென்னைவரும் கப்பல் கோலாக்கிள்ளான், பினாங்கு, நாகப்பட்டினம் எனும் துறைமுகங்களைக் கடக்கிறது. தலைநகர் கோலாலம்பூரிலும் அதைச் சுற்றி உள்ள இடங்களிலும் இருந்து கப்பலில் செல்ல விரும்புவவர்கள் கோலாக்கிள்ளான் துறைமுகத்துக்குத்தான் வரவேண்டும். உறவினர்களாகிய மலைராசன், மெய்யப்பன், ஆயர்பாடி, இலாடசாமி போக இன்னும் பல நண்பர்கள் உண்டு. அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் குழந்தைப் பாடல்கள் வரையக் கூடிய கவிஞர் முரசு நெடுமாறன் ஆவார்.

1977இல் மலேசியாவில் இருந்தபோது, என் அனியர் (மைத்துனர்) மலைராசன் அழைப்பில் கோலாக்கிள்ளான் சென்று தங்கியிருந்தேன். நண்பர் இலாடசாமி, பாண்டியன் மற்றும் மெய்யப்பன் போன்றோர் விருந்தளித்துச் சிறப்பித்தனர்.

அந்த நேரத்தில் கிள்ளானில் எம்.எசு. விசுவநாதன் குழுவினர் நடத்தும் இசை நிகழ்ச்சி, விருப்பத்தோடு சென்று கேட்டோம். பி. சுசீலா, வாணி செயராம், எல்.ஆர். ஈசுவரி, எசு.பி. பாலசுப்ரமணியம் ஆகியோர் கலந்துகொண்டு பாடிய அருமையான நிகழ்ச்சி. 'ஏழு சுரங்களுக்குள்' எனும் பாட்டை வாணி செயராம் பாடியபின்பு எழுந்து மேடைப்பக்கம் சென்று என் பெயரைச் சொல்லி அனுப்பினேன். உடனே செயராமும், வாணியும் வந்து பார்த்தனர். வாணி -

கலைவாணியாக இருந்து, சென்னை மேரி அரசி கல்லூரி மாணவியர் தலைவியாக இருந்தபோது நான் பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவர் தலைவர். சென்னை, அனைத்துக் கல்லூரிகள் தமிழ் மன்றத்தின் தலைவனாக நான் போட்டியிட்டு வென்றபோது கலைவாணி துணைச் செயலாளரானார். அந்த நட்புறவோடு பேசி மகிழ்ந்தார். 14 ஆண்டுகட்குப் பின் சந்தித்தாலும் நினைந்து மகிழ்ந்தார். அவருடைய இசைத் திறனைப் பாராட்டிவிட்டுத் திரும்பினேன்.

இங்குள்ள சிறப்பு திருக்குறள் மன்றமாகும். சிறந்த நூலகத்தையும் பரந்த அரங்க அமைப்பையும் கொண்டு விளங்கும் திருக்குறள் மன்றம் பல்காலமாகச் சிறப்புற விளங்கி வருகிறது. அண்மைக் காலத்தில் அங்கு வள்ளுவர் சிலையொன்று நிறுவப்பட்டுள்ளது.

தலைநகர் கோலாலம்பூர் பல சிறப்புகளை உடையது. மலேசியப் பல்கலைக் கழகம் இங்குள்ளது. இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்த தனிநாயக அடிகள்தான் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டைக் கோலாலம்பூரில் நடத்தியவர். இப்போதும் மாரிமுத்து, சிங்காரவேலர் போன்ற பலரும் சேர்ந்துதான் ஆறாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டை நடத்தியுள்ளனர். அந்த அளவுக்கு அருமையான அரங்குகளையும் வசதிமிக்க விடுதி அறைகளையும் கொண்டு விளங்குவது இந்தப் பல்கலைக் கழகம். மாநாட்டுப் பேராளர் எனும் முறையில் விடுதி அறையில் தங்கியிருந்தபோதும் எனக்கு என் கல்லூரி விடுதிதான் நினைவுக்கு வந்தது. மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வேறுபாடும் தெரிந்தது. திருச்சி சூசையப்பர், சென்னை பச்சையப்பன் விடுதிகளையும் பார்த்த நான் அவற்றைப் போலவாவது என் மாணவர்கட்கு வசதி செய்து கொடுக்க முடியவில்லையே என ஏங்கிக் கொண்டிருப்பவன். இப்போது மலேசியப் பல்கலைக் கழக மாணவர் விடுதியைப் பார்த்தால் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும்!

கோலாலம்பூரில் ஒரு சிறந்த இதழாசிரியரைச் சந்தித்தேன். அவர்தான் முருகு-சுப்பிரமணியம். இவர் தமிழக மலுமலர்ச்சிக் காலத்தில் புதுக்கோட்டையிலிருந்து 'பொன்னி' எனும் இதழை நடத்தி முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு முகவரி தேடிக் கொடுத்தவர். அவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பலர் பிற்காலத்தில் திராவிட இயக்கத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்கள் ஆயினர். அந்த முருகு-சுப்பிரமணியம்தான் இப்போது கோலாலம்பூரில் தங்கி 'புதிய சமுதாயம்' எனும் மாதமிருமுறை இதழை நடத்தி வந்தார்.

அவரைச் சந்தித்ததுபற்றி மகிழ்ந்தேன். 10-6-77 இதழில் என் 'கவிதைக் கணிகள்' நூலிலிருந்து 'அன்றும் இன்றும்' எனும் தலைப்பில் ஒரு முகப்புக் கவிதையை வெளியிட்டிருந்தேன். (1995 திசம்பர், 18) இன்று நான் இந்தத் தொடரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தக் கவிதையின் உட்பொருள் சற்றும் மாறாமல் அப்படியே உள்ளது. குறைந்தது 18 ஆண்டுகளாவது இந்தக் கவிதை காலம் கடந்து நிற்கிறது.

அது இதுதான் :

அன்றும் இன்றும்
பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகன்

அன்று.....

ஓங்கி வளர்ந்தோம்; உயரவே பறந்தோம்
ஒருவரும் நிகரில்லை - புகழ்
தாங்கி இருந்தோம்; தலைமையும் கொண்டோம்
தவறுகள் செய்யவில்லை - நாம்

வாங்குவதில்லை; வாரிக் கொடுத்தோம்
 வள்ளலாய் வாழ்ந்திருந்தோம் - பிறர்
 ஏங்கிடு மாறும் எரிந்திடு மாறும்
 என்றும் நடந்ததில்லை!

சங்கம் அமைத்தோம்; தமிழை வளர்த்தோம்
 தனிச்சுவை கண்டிருந்தோம் - உலகு
 எங்கணும் தமிழர் இனத்தினுக் கென்றே
 இடமும் பெற்றிருந்தோம் - பலர்
 தங்கள் உயிராம் தமிழைப் போற்றலே
 தலைப்பணி என்றிருந்தார் - ஒரு
 மங்கலும் இல்லை; மயக்கமும் இல்லை
 மலைமேல் விளக்கானோம்!

இன்று.....

வாய்மையும் இல்லை; வளமையுமில்லை
 வறுமை வாட்டுதடா - உளத்
 தூய்மையும் இல்லை; துணிவும் இல்லை
 துன்பம் சேருதடா - நம்
 தாய்மொழி காக்கும் தன்னுணர்வுள்ள
 தமிழரைக் காணவில்லை - பல
 பேய்களின் ஆட்டம் பெருத்ததனாலே
 பேசவும் நாவில்லை!

உச்சமாம் புகழில் உயர்ந்திடும் போது
 ஓரிடி தலையில்விழ - நாம்
 'நச்'சென வீழ்ந்தோம்; நரம்பு தளர்ந்தோம்
 நாடி ஒடுங்கியது - இனி

எச்சமாம் நாளை எண்ணிடப் போந்தோம்
 இறுதி நெருங்கியதால் - சற்று
 மிச்சமாய் உள்ள மேன்மையும் கொன்று
 வீழ்வோம்: வாழ்வெதற்கு?

(இப்போது பேய்களின் ஆட்டம் மிகவும் பெருத்துப் போய்விட்டது என்பதை அனைவரும் உணர்வர். இந்தப் பேய்களை எப்படி ஓட்டுவது என்பதுதான் இப்போது நம் கவலையெல்லாம்)

ஊர் வந்தபின் அந்த இதழுக்காக எழுதப்பட்ட கவிதை இது.

உழைப்போம் வாரீர்!

பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகன்

தானாகத் தங்களுக்குள் வேறு பட்டுத்
 தடுக்கிவிழும் பல்வேறு பிரிவும் உண்டு:
 மீனாக எதிரேறி நீந்தினாலும்
 மிகச் சிலரால் வாழ்விழக்கும் கூட்டம் உண்டு:
 வீணாக ஏன் எதிர்க்க வேண்டும் என்னும்
 வெறும்பிள்ளைப் பூச்சிகளும் இங்கே உண்டு:
 தேனாக வாயொழுகப் பேசி நாட்டைத்
 தின்றுவரும் பெருச்சாளிக் கூட்டம் உண்டு!

வீசுகின்ற தென்றலதும் சாதி பார்த்து
 வேறுபட்டு நடக்கவில்லை; குரலெடுத்துப்
 பேசுகின்ற எவரேனும் கேட்போர் தம்முள்
 பிரிவுகளை நினைப்பதில்லை; நூல்கள் எல்லாம்

மாககளைப் பொதுவாகச் சாடல் அன்றி

மாந்தர்க்குள் வேற்றுமையை விதைக்க வில்லை;
கூசுகின்ற படி நாமும் இன்று காணும்
கோணல்நிலைச் சமுதாயம் வந்த தேனோ?

எல்லாரும் உயர்தற்கு முயல்தல் நன்றே;

எழிலான வாழ்வதனைக் காணல் நன்றே;
பல்லோரும் அவரவராய் முயற்சி செய்து
பயனுள்ள பலசெயலைச் செய்தல் நன்றே;
சொல்லாலும் செயலாலும் நேர்மை இன்றிச்
சூழ்ச்சிகளை வித்திட்டிப் பகை வளர்த்தே
இல்லாரை வதைப்பதுவும் இருப்போர்க் காக
இளித்துக் கொண் டோடுவதும் என்ன போக்கோ?

புதியதொரு சமுதாயம் படைக்க வேண்டும்;

புத்துணர்ச்சி உள்ளமெல்லாம் பரவ வேண்டும்;
முதியவர்கள் காலமெல்லாம் முயன்றுழைத்த
முறையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும்;
எதிலவர்கள் வென்றார்கள், எந்த வேளை
இடர்ப்பட்டு நின்றார்கள் என்பதையும்
பதியவைத்து நெஞ்சத்தில் பணிமேற் கொண்டால்
பட்டறிவு துணையாகும்; நன்மை சேரும்!

அன்றைக்கு நாம் கண்ட காட்சி வேறு

அனைத்துலகும் போட்டியிட்டு முன்னே ஓடும்
இன்றைக்கு நம்நிலைமை என்ன? நாட்டில்
இனிதான வாழ்வமைக்கத் தேவை என்ன?

தன்தேவை என்பதெல்லாம் பிறரும் எய்தச்
 சரியான பாதைஎது என்று கண்டால்
 என்னைக்கும் சமுதாயம் தாழ்ந்தி டாமல்
 எழிலான நிலைகாணும்; உழைப்போம் வாரீ!

கோலாலம்பூரில் பார்க்கத் தகுந்த இடங்கள் பல. பத்துமலை முருகன்கோயில் இங்கு பார்க்கத் தகுந்த ஒன்றாகும். அடிவாரத்தில் வரவேற்புப் பகுதிகளையும். உச்சியில் கோயிலையும் கொண்டது இது. இதில் ஏறிப் போவதற்கு 270 படிகள் உள்ளன. அதிகச் சாய்மானம் இல்லாமல் நெட்டுக் குத்தாக அமைந்துள்ள இப்படிகளில் ஏறிச் செல்வது சற்றுக் கடினம்தான். பக்கத்திலேயே இழுவைத் தொடர் வண்டி இருந்தாலும் பெரும்பாலோர் படிகளில் ஏறிப் போவதைத்தான் விரும்புகின்றனர்.

பத்துமலைக் கோயிலை ஒட்டிச் சிறிது தொலைவிலேயே வள்ளுவர் கோட்டம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள 'வள்ளுவர் கோட்டம்' இவர்களையும் செயற்பட வைத்திருக்கிறது. குகைகளைக் குடைந்து பல்வேறு வகைச் சிற்ப அமைப்புகளுடன் இது போன்ற கலைச் சின்னங்கள் உருவாக்கும் தமிழ்ப் பெருமக்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

இங்குள்ள நாடாளுமன்றக் கட்டிடம் பார்ப்பதற்கு மிக அருமையாக இருக்கும்.

மலேசியாவில் விடுதலையை 'மெர்தேகா' என்பர். விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டு இறந்த வீரர்களின் நினைவுக் 'மெர்தேகா நினைவுச் சின்னம்' நிறுவியுள்ளனர். இந்தியத் தலைநகரான புதுத்தில்லியிலும் இத்தகைய நினைவுச் சின்னம் உண்டென்றாலும் கோலாலம்பூரில் உள்ள சின்னம் சிறப்பாக

அமைந்துள்ளது என்றே கூறலாம். அதிலும் மலேசியா மக்கள் 'மெர்தேகா'வை விரும்பிக் கொண்டாடுகின்றனர். ஆனால் இங்கோ அதிகாரிகள் கடமைக்குச் செய்வதைத் தவிர மக்கள் விரும்பிக் கொண்டாடும் நிலை சுதந்திர தினத்தன்று இல்லை என்றே சொல்லலாம். ஆனால் மலேசியர்கள் கொண்டாடுவதுமட்டுமல்ல, தங்கள் இலக்கிய வரலாற்றைக் கூடச் சப்பானியர் முற்காலம், சப்பானியர் பிற்காலம், மெர்தேகா காலம் என்று பிரித்துள்ளனர். உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கவியரங்கில் தலைப்புகளை இந்த அடிப்படையில் அமைத்திருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்குள்ள தேசிய மசூதி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. 5.5 எக்டேர் நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ள இந்த மசூதிக்கு 'மஸ்ஜித்நெஹாரா' என்று பெயர். தென் கிழக்கு ஆசியாவிலேயே இப்படியொரு மசூதி அமையவில்லை எனும்படி சுற்றிலும் பூங்காக்களையும் உள்ளே பெரிய தொழுகைக் கூடம், சிறந்த நூலகம் ஆகியவற்றையும் கொண்டு அமைத்திருக்கிறார்கள். அரைகுறை ஆடை அணிந்த எவரும் இங்கே உள்ளே போக முடியாது. அதாவது மேல்நாட்டுப் பெண்களோ, அந்த நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுபவர்களோ நுழைய முடியாது. உடை முழங்காலை மறைத்திருக்க வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிங்கப்பூரில் கடைத்தொகுதி (Plaza Singapura) அதிகம். ஆனால் இப்போது மலேசியாவிலும் இந்த நிலை வந்து விட்டது. மிகப்பெரிய பலமாடிக் கட்டடங்கள் எழுப்பப்படுகின்றன. கடைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்களின் மகிழுந்துகள் தரை மட்டத்திற்குக் கீழ் சுரங்க அமைப்பு உண்டாக்கப்பட்டு நிறுத்தப்படுகின்றன. அல்லது கடையிலேயே ஏதாவதொரு மாடிப்பகுதியில் இடம் ஒதுக்கப்படுகின்றது. ஒரு கடைக்குள் நுழைந்தால் காய்கறியிலிருந்து தொடங்கி விலையுயர்ந்த தொலைக்காட்சிப் பெட்டிவரை எல்லாப் பொருளையும் வாங்கி விடலாம். எதற்காகவும் வேறு இடத்திற்குப் போகவேண்டும் எனும் தேவையே கிடையாது.

ஏற, இறங்க நகரும் படிக்கட்டுகள் இருப்பதால் எத்தனை மாடிக்குச் சென்றாலும் அலுப்பு ஏற்படுவதில்லை.

இங்கு சுழலும் விடுதி உள்ளது. ஆம்! உணவு விடுதியின் மொட்டை மாடியில் போய் உட்கார்ந்து காப்பி, சிற்றுண்டி வரவழைத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினால் சாப்பிட்டு முடிக்கவும் நாம் கோலாலம்பூர் நகரத்தையே ஒரு முறை பார்த்துவிடவும் சரியாக இருக்கிறது. அசைவதோ சுழல்வதோ தெரியாமல் நம் இருக்கைப் பகுதி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கோலாலம்பூர் நகரின் பகுதிகளும் நம் கண்ணில் பட்டு மறைகின்றன.

கோலாலம்பூருக்கு அருகில் கெந்திங் மலையுச்சி (Highland) உள்ளது. இது ஓர் அருமையான பொழுதுபோக்கு இடம். இங்கு வருபவர்கள் பெரும்பாலும் பொழுதுபோக்கவும் சூதாடவும் கனமான தொகையுடன் வருகின்றனர். மலேசியர்களுக்கு மட்டும் இது தடை செய்யப்பட்டள்ளது. ஆனால் சில்லரைப் பசை உள்ள சீனர்கள் ஏராளமாகவும் நப்பாசை உடைய இந்தியர்கள் ஓரளவும் இங்கு வருகின்றனர். நண்பர்கள் பாண்டியன், காரைக்கிழார் வீரமான், மைதீன் சுல்தான் ஆகியோருடன் 1977 ஆம் ஆண்டிலேயே இங்கு சென்று பார்க்க நேர்ந்தது.

கெந்திங் மற்றும் தெமர்லோ செல்லும் வழியில் ஒரு குகைப்பாதை உள்ளது. ஒரு சில கிலோ மீட்டர் தொலைவு மகிழுந்துகள் அனைத்தும் குகைப் பாதைக்குள் செல்கின்றன. மஞ்சள் நிற வெளிச்சத்தின் ஊடே மகிழுந்துகள் எதிரும் புதிருமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் அழகே அழகு!

இந்த மின் விளக்குகள் அணைந்துவிட்டால்..? இது நம்முள் எழும் வினா! அப்படியேதும் நேர்ந்ததில்லை என்பதே விடை. நம்மூர்ச் சமுதாயப் புல்லுருவிகள் வேண்டுமானால் இந்த இடத்தைத் தீய செயல்களுக்கும், வழிப்பறிக் கொள்ளைக்கும் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் மலேசியாவில் மின்துண்டிப்பு நேராமல் பார்த்துக்

கொள்வதுடன் இதுபோன்ற இடத்தில் மிகுந்த கண்காணிப்பும் செலுத்தப்படுகிறது.

முதன்முறை மலேசியா சென்றபோது கா.இராமு. பாண்டியன், நாராயணன், குருசாமி, காளிமுத்து ஆகியோர் சிறப்பான வரவேற்புக் கொடுத்தனர். அதில் புரவலர் பொன்னையா அவர்கள் என்னை வெகுவாகச் சிறப்பித்தார். பூச்சோங் என்னுமிடத்தில் கறிமசால் தொழிற்சாலை நிறுவி வீட்டுத் தேவைக்கான பொருள்களை மலேசியா முழுவதும் விற்பனை செய்யும் சிறப்புடையவர் அவர்.

இன்றைய 'தமிழ் ஓசை' ஆசிரியர் ஆதி. குமணன்தான் என் நிகழ்ச்சிகளை அமைப்பதற்கான தொடர்பாளராக இருந்தார். கலைமாமணி சா.ஆ. அன்பானந்தன் முன்னிலையிலும் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் முனைவர் இரா. தண்டாயுதம் தலைமையிலும் ஓர் இலக்கிய நிகழ்ச்சி ஏற்பாடாகியிருந்தது. கண்ணகி கைத் தொழில் நிலைய அதிபர் பா. செல்விமணாளன் இந்த நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். சுவையான இலக்கிய நிகழ்ச்சியாக இது அமைந்தது.

அன்று அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு இதழ் இதோ -

கண்ணகி கைத்தொழில் நிலையத்தின் ஏற்பாட்டில்

உலகத் தமிழ்க் கழகப் பொருளாளரும்

பேரறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களின்

அன்பிற்குரியவருமான

முதுரை யாதவர் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

பேராசிரியர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களுக்கு

மலாயா பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்

பேராசிரியர் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம்

அவர்களின் தலைமையில்

22-5-1977 ஞாயிற்றுக்கிழமை
கோலாலம்பூர் அப்பர் தமிழ் உயர்நிலைப்பள்ளி
மண்டபத்தில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு
விழாவின்போது வாசித்தளித்த

வாழ்த்துப்பா

தமிழ்க்குடி துலக்குறத் தமிழ்மிடி விலங்கறத்
தமிழ்க்கொடி தாங்குநற் றமிழ்க்குடி மகனோய்!
முதலிடை கடையென முகிழ்த்தமுச் சங்கத்து
மதுரையம் பதிதிகழ் மாண்புறு யாதவர்
கலைக்கல் லூரியுட் கவின்றமிழ் விரிப்போய்!
அளக்கிலாப் புகழுறு அணிதமிழ்ப் புலவோய்!
தனித்தமிழ் புகட்டுந் தமிழ்த்துறை தலைவோய்!
கனித்தமிழ் வளமெலாங் கனிந்தளித் துவப்போய்!
ஆடகப் பொன்னென அறிஞருள் மிளிர்வோய்!
நாடகங் கட்டுரை நயம்படக் கொடுப்போய்!
வெண்மதித் தண்மையோ; விரிகதிர் வெம்மையோ;
பண்ணென முரல்வதோ; பாய்புலி உறுமலோ;
கடிகமழ் மலர்மடி கருக்கொளு நறவோ;
துடியிடை மடவார் தொடியெழு மொலியோ;
மலைமுடி பிறந்தடி வருமொரு யருவிசெய்
சலசல ஓசையின் சாரமோ நின்னுரை!
கருத்துதி மணிகளைக் காட்டுதி யாங்கொள!
நறுந்தமி ழீத்தலை நாட்டுதி உலகெலாம்!
வஞ்சமில் லியற்கை வழங்கு வளப்பமும்
துஞ்சலில் லாது தொடங்கு பணிகளும்

தன்வய மாக்கித் தழைக்குமெம் மலையத்துள்
நின்வர வறிந்துயாம் நெஞ்சினி துவந்தனம்!
காலங் கருதியும்; கடமை கருதியும்
ஏலுஞ் சிறுபணி இயற்றிச் சிறப்புறுங்
கலைவளர் தலைநகர் கண்ணகி கைத்தொழில்
நிலையத் தாரிவண் நிகழ்த்திடு விழாவில்
நும்முயர் நண்பினர்; நுவலரும் பண்பினர்;
எம்முயர் வெண்ணுமோர் இயல்பினர்; அன்பினர்
பண்டா ரகஅர் பலகலை தேறுநர்
தண்டா யுதனார் தலைமையில், தமிழ், நீர்
வருக; வருக; வருகென
வரவேற் றுள்ளம் மகிழ்ந்தன மினிதே!

புனித ஆக்கம் :
பெருங்கவிஞர் வீரரன்

இவ்வண்ணர்
கண்ணகி கைத்தொழில் நிலையம்

இதில் நான் பேசிய சில பகுதிகளை மட்டும் எடுத்துத் தொகுத்து 'மலர்' செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. அதை அப்படியே தந்திருக்கிறேன் (5-6-77).

ஃபுலாட்டா? புல்லாங்குழலா?

(கடந்த 22-5-77ல் தலைநகர் அப்பர் தமிழ்ப் பள்ளியில் நடந்த இலக்கியக் கூட்டம் ஒன்றில் பேராசிரியர் மு. தமிழக்குடிமகன் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டவை).

பச்சையப்பன் கல்லூரி என்றாலே உங்களுக்கு இரண்டுவிதமாக எண்ணத்தோன்றும். ஒன்று சிறந்த பேச்சாளர்கள்.

இரண்டு ஒண்ணாம் நம்பர் ரவுடிகள்! என்னையும், இரா. தண்டாயுதத்தையும் பார்த்தால் நீங்கள் அப்படி எண்ண மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்தக் கூட்ட ஏற்பாட்டாளரின் பெயர் செல்வி. மணாளன். என் பெயரும் செல்வி மணாளன் தான். ~~என் மனைவியின் பெயர்~~ செல்வி.

மதுரையில் 'உணவகம்' என்று போட அங்கு நாங்கள் ஒரு போராட்டமே நடத்த வேண்டியிருந்தது. இங்கு எங்கு பார்த்தாலும் 'உணவகம்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஒரு காட்சிச் சாலையில் புல்லாங்குழலை 'புல்லாங்குழல்' என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கோ 'ஃபுலூட்' என்றுதான் சொல்வார்கள்.

இப்போது எப்படியெல்லாமோ பெயர் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். சுஜாதா என்றால் என்ன பொருள்? உஷா என்றால் என்ன பொருள்? அவர்களுக்கும் தெரியாது. என்னைப் போல் கல்லூரிகளில் உள்ளவர்களுக்கும் தெரியாது. இப்படி ஒருவருக்குமே தெரியாமல் இருப்பதை விட 'கழுதை' என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

கற்புக்கு அரசிகள் பற்றித்தான் பேசுகிறோம். கற்புக்கு அரசர்கள் பற்றிப் பேசுகிறோமா? அப்படிச் செய்தால் விவகாரம் வரும். முதல் மனைவி ஒப்புதல் தந்தால் இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்றுதான் சொல்லுகிறோமே தவிர, முதல் கணவன் ஒப்புதல் தந்தால்.... 'என்று சொல்லுகிறோமா? இல்லையே' நமது பலவீனங்களையே சட்டமாக்குகிறோம்.

மதுரை போகிறேன் என்று சொல்லமாட்டார்கள். மஜீரா போகிறேன் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். அதுசமயங்களில் 'மசுராப் போகிறேன்' என்று காதில் விழும். போனால் போகட்டும் என்று விட்டுவிட வேண்டியதுதான்.

என்ன சொல்லப்படுகிறது என்பது பற்றிச் சிந்திக்க மாட்டார்கள். யார் சொன்னது என்பது பற்றித்தான் ஆராய்ச்சி செய்வார்கள். 'எல்லாம் நல்லாத்தான் பேசறான். ஆனா ஒண்ணாம் நம்பர் அயோக்கியப் பயல்' என்றுதான் சொல்லுவார்கள். அப்படிப் பழகி விட்டார்கள்.

* * * * *

இந்தச் செய்தியை ஒட்டி நான் இரண்டு செய்திகளைச் சொல்லியாக வேண்டும். நண்பர் இரா. தண்டாயுதமும் நானும் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் பயின்ற முதுகலை மாணவர்கள். நாங்கள் படிக்கும்போது ஒவ்வொரு கல்லூரி மாணவர்கட்கும் ஒரு பெயர் உண்டு. (ஐப்போது எப்படியோ தெரியவில்லை) (Rowdies of Pachayappas, Slaves of Loyola, Gentlemen of Presidency) என்பதாக அந்தப் பட்டியல் நீளும். அதை நினைவூட்டும் வகையில்தான் என்னையும் தண்டாயுதத்தையும் பார்த்தால் அப்படித் தோன்றுகிறதா என்று கேட்டேன். தண்டாயுதம் மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் மிகச் சிறப்பான இடம் பெற்றவர். பல ஆண்டுகள் அங்கு பணிபுரிந்துவிட்டு ஒப்பந்த காலம் முடிந்துவிட்ட காரணத்தால் தமிழகத்துக்கே திரும்பிவிட்டார். இங்கு வெகுவிரைவில் ஒரு பல்கலைக் கழகத்திலோ, அல்லது ஒரு கல்லூரியிலோ சிறப்பான பதவி பெற்று மேலும் சிறப்படைய வேண்டியவர். ஆனால் எதிர்பாரா

வகையில் இங்கு வந்த சில மாதங்களிலேயே காலமாகிவிட்டார் என்ற செய்தியைக் கண்ணீர் மல்கத் தெரிவிக்க வேண்டியதாயிற்று.

அதேபோல் மலேசியா இளைஞர்களின் உள்ளங்கவர்ந்த தலைமாமணி சா.ஆ. அன்பானந்தம் அவர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். 'தமிழ் இளைஞர் மணிமன்றம்' எனும் அமைப்பைத் தோற்றுவித்து அதன் தலைவராக விளங்கியவர். மலேசியத் தமிழர்களின் நெஞ்சில் நீங்காத இடம் பெற்றவர். அவரும் இப்போது உயிருடன் இல்லையே எனும் வேதனையை உங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியதாயிற்று.

நான் சிங்கப்பூர் சென்று திரும்பிய அன்றே ஒரு பட்டிமன்றம் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். தமிழ்நாட்டில் பட்டிமன்றப் பேச்சாளனாக நான் பெயர் பெற்றிருந்ததால் என் ஆற்றலைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினார். பட்டிமன்றத்துக்கு முன் ஒரு தனித்தலைப்பில் உரையாற்ற வேண்டியதாயிற்று.

'குடியாட்சிக் கோட்பாடுகளுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தவன் கண்ணன்' எனும் தலைப்பில் உரையாற்றினேன். அதன்பின் பட்டிமன்றம் 'வெற்றிக்கு வித்திடுவது அடக்கமா? துடிப்பா? என்பது தலைப்பு. 'அடக்கம்' அணிக்கு நான் தலைவர். 'துடிப்பு' அணிக்குத் தலைவர் எம். துரைராசு. இவர் 'உதயம்' இதழின் ஆசிரியர். நம் அரசு நடத்தும் 'தமிழரசு' இதழ்போல் மலேசிய அரசு நடத்தும் தமிழ் வார இதழ் 'உதயம்'. இதன் ஆசிரியராக விளங்கியதோடு மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவராகவும் விளங்கியவர் துரைராசு. இதில் என் அணி வெற்றி பெற்றதாகவே அறிவிக்கப்பட்டது. விறுவிறுப்பான சுவை எப்படியிருக்கும் என்று காட்ட விரும்பிய எனக்கு இதில் நல்ல வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்பதுதான் வெற்றி.

எனினும் அந்த நிகழ்ச்சி பலரது மனத்தில் பசுமையாக நினைவில் நின்றது. 'உதயம்' துரைராசு எனக்கு எழுதிய மடலின் ஒரு பகுதியை அப்படியே தருகிறேன்.

'தங்களது வருகை' நினைவில்மாறா நெடுநிழலை எங்களிடம் பதிப்பித்துவிட்டது. அதிலும், பட்டிமண்டபம்... இப்போது நினைத்தாலும் மகிழ்ச்சியால் உள்ளம் சிலிர்க்கிறது. 'பணியுமாம் என்றும் பெருமை' என்பதற்கிணங்க எங்கள் அணியே வெற்றி பெற்றதாகப் பெருந்தன்மையோடு பாராட்டி எழுதியிருக்கிறீர்கள். தங்களின் உயர்ந்த உள்ளத்துக்கு நன்றி தங்களிடம் நாங்கள் கற்க வேண்டியவை ஏராளம். ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன். பட்டிமண்டப வாதத்தின்போது துடிப்பா? அடக்கமா? என்பதுதானே தலைப்பு. பேராசிரியரின் தமிழை, தமிழே கற்று, தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஒருவர் தாக்கு தாக்கு என்று தாக்கினால், பேராசிரியரின் மீசை என்ன செய்யும்? துடிக்குமா... அல்லது....?

1981 இல் நான் மலேசியா சென்றபோதும் நானும், துரைராசும் ஒரு பட்டிமன்றத்தில் சந்தித்தோம். கவிஞர்கள் காரைக்கிழார், பூபாலன், பாதாசான், மைதீன் சுல்தான், பட்டர்வொர்த் செயினுதீன் ஆகிய அனைவரும் பங்குபெற்ற விறுவிறுப்பான பட்டிமன்றம் அது. வானம்பாடி இதழ் 6-6-81இல் வெளியிட்ட செய்தி இதோ :

'தமிழ்க்குடிமகன் துரைராஜ் மீண்டும் மோதல்'

வாழ்க்கையின் உயர்வுக்கு துடிப்பா, அடக்கமா என்று தலைப்பில் முன்பு சொற்போரில் மோதிய பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகனும், மலேசிய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் எம். துரைராஜும் மீண்டும் மோதலில் இறங்குகிறார்கள்.

7-6-81 ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை மணி 10க்கு கோலாலம்பூர் அப்பர் தமிழ்ப்பள்ளியில் கவிதைக் களத்தின் ஏற்பாட்டில் நடைபெறும் பட்டிமன்றத்தில் இந்த மோதல் நடக்கிறது.

'சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு மனிதன் தானே திருந்த வேண்டும்' என்பது தலைப்பு. தலைப்பை ஒட்டித் தமிழ்க்குடிமகன் தலைமையில் கவிஞர் பாதாசான், கவிஞர் பட்டர்வொர்த் ஜெய்னுதீன் ஆகியோர் ஓர் அணியிலும் தலைப்பை வெட்டி, திரு. எம். துரைராஜ் தலைமையில் கவிஞர் மைதீன் சுல்தான், கவிஞர் காரைக்கிழார் ஆகியோர் ஓர் அணியிலும் இருந்து விவாதம் புரிவர்.

இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை மலேசியத் தமிழன்பர்கள் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் ஏற்பாடு செய்து சுவைத்தனர் என்பதற்காகத்தான் இவற்றைக் குறிப்பிட்டேன். 1985 ஆம் ஆண்டிலும் ஒரு கலந்துரையாடலையும் பல சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளையும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

ஒவ்வொரு முறையும் மலேசியத் தொலைக்காட்சியிலும், வானொலியிலும் என் நோக்காணல் இடம்பெறும். ஏற்பாடு செய்பவர் அறிவிப்பாளரான மைதீன் சுல்தான். நோக்காணல் நிகழ்த்துபவர் நண்பர் பூபாலன். தொலைக்காட்சி நோக்காணலை ஒளிபரப்பும் பகுதிக்குத் 'தும்புவான் மிங்கு' என்று பெயர். இந்த நிகழ்ச்சியை மலேசியாவில் உள்ள பல இலட்சம் தமிழர்கள் ஆர்வத்துடன் பார்ப்பார்கள். 1981இல் என் நோக்காணல் ஒளி பரப்பப்பட்டபின் பத்துக்காசா என்னும் ஊரில் ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதை நடத்திய தமிழ் இளைஞர் மணிமன்றம் கீழ்க்கண்டவாறு விளம்பரப்படுத்தியது.

'கடந்த சனிக்கிழமை 6-6-1981ல் நமது தொலைக்காட்சியில் ஒளியேறிய 'தும்புவான் மிங்கு' நிகழ்ச்சியில் பேராசிரியரின் பேட்டி இடம்பெற்றகாலை, அவர் ஆற்றிய பேச்சின் சொல்வன்மையையும், இனிமையையும், சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துக்களையும் செவிமடுத்த உங்களுக்கு, நேரில் கண்டு கேட்கும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளோம்; தவறவிட்டு விடாதீர்கள். கேட்டின்புறுங்கள்.

தொலைக்காட்சி தந்த வாய்ப்புக்குப்பின் பெயரும் புகழும் ஒருபடி மேலோங்கிவிட்டன என்றே கூறலாம்.

1987இல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்குப் போயிருந்தபோது மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளோடு வேறு சில சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. மாண்புமிகு அமைச்சர் டத்தோ சுப்ரமணியம் அவர்களது அணுக்கச் செயலாளர் நண்பர் வீ. செல்வராசு பல்கலைக் கழக மாணவர்களைச் சந்தித்துப் பேசவும், அவர்களிடையே உரையாற்றவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதன் தொடர்பாக மலேசியா, தமிழ்நாட்டு மாணவர்களிடையே ஒரு கருத்துப் பரிமாற்றம் நடைபெற ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. மடல் தொடர்புகளும் நடந்து வருகின்றன.

மாநாட்டுக்குப் பின் அமைப்பாளர்கள் நல்லதோர் ஏற்பாட்டைச் செய்திருந்தனர். வந்திருந்த தமிழறிஞர்களைப் பயன்படுத்தி ஐந்து குழுவாகப் பிரித்து, போக்குவரத்து, தங்கல் ஏற்பாடுகளுடன் இலக்கிய உரை நிகழ்ச்சிகளையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். இதன் பயனாக 25 அறிஞர்களின் உரைகள் 30க்கும் மேற்பட்ட ஊர்களில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டின. என் தலைமையில் சென்ற குழு மலாக்கா, பாசிர் கூடாங், சோகூர் பாரு, சிகாமட், குளுவாங் ஆகிய ஊர்களில்

உரை நிகழ்த்தியது. இதுவரை நான் சென்ற பகுதிகளை விட்டுவிட்டுப் புதிய பகுதிக்கு அனுப்பியிருந்தனர். திராவிடர் கழகத் தலைவர் திருச்சுடர் இராமசாமிதான் இதனைச் செய்தவர். கூட்டத்திற்காக எங்களுடன் வந்து ஐந்து நாளும் துணைநின்றவர் நண்பர் கிருட்டிணசாமி. தமிழ் இளைஞர் மணிமன்றத் தலைவர் பதவியில் இருந்த அவர். மீண்டும் தேர்தல் நடக்கும் சூழல் இருந்தும் பரபரப்பின்றித் துணை நின்றார்.

இந்தச் சுற்றுப் பயண நிகழ்ச்சியில் இடம் பெற்ற மலாக்கா மிகவும் பழைய ஊர். தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்த செட்டியார், பெருமக்கள் பலர் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே அங்கு போய்த் தங்கிவிட்டதாகவும், தமிழ் எழுதவோ, படிக்கவோ தெரியாமல் மறந்துவிட்டதாகவும், பேச மட்டும் தெரியும் என்றும் சொல்வார்கள். நான் போனபோது மிக்க ஆர்வம் படைத்த பெருமக்கள் கூட்டம் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். எனவே எனக்கு அந்த வேறுபாடு தெரியவில்லை. அடுத்த மூன்று நிகழ்ச்சிகளையும் டாக்டர் பாசுகரன் பொறுப்பேற்று ஏற்பாடு செய்திருந்தார். 'சோகூர் பாரு'வில் பேசுவது இதுதான் முதல் தடவை. இந்த ஊரில் உள்ள சிறப்புகள் சில. ஊரின் ஓரச் சாலையில் நின்று பார்த்தாலே சிங்கப்பூர் தெரியும். ஆம்! இடையில் ஒரு சிறு கடற்பகுதிதான். ஒரு பாலத்தைக் கடந்தால் சிங்கப்பூர்தான். ஆனால் சட்டம் கடுமையாக இருக்கிறது. சிங்கப்பூர் செல்வதானால் முன்னரே 'விசா' வாங்கியிருக்க வேண்டும். இரண்டாவது, சுங்கச் சோதனைக்கும் உட்பட வேண்டும். இப்படியில்லாவிட்டால் யாருக்கும் தெரியாமல் முறைகேடாக உள்நுழைந்து பின் திரும்ப ஓடி வந்திருக்கலாம். மூன்று முறை சிங்கப்பூர் சென்றிருந்தும் இம்முறை நான் உடனடியாகத் திரும்ப வேண்டியிருந்ததால் சோகூர் பாரு சாலையோரத்தில் நின்று சிங்கப்பூரை - அதன் கட்டிட அழகை ஏக்கத்தோடு விழுங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

இங்குள்ள மற்றொரு சிறப்பு மன்னரின் பழைய அரண்மனை. அது அமைந்திருக்கும் இடமும், சுற்றுப்புறச் சூழலும், கட்டிட அமைப்புகளும் சுற்றுலாப் பயணிகளைக் கவர்ந்திழுப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

பிறிதொன்றும் உண்டு. இங்கு உருவாகி வரும் தொழில் நுட்பப் பல்கலைக் கழகம்தான் அது. மலைச்சரிவில் ஏராளமான ஏக்கர் நிலத்தில் புதிய கட்டிடங்கள், விடுதிகள் உருவாகி வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட இடத்தில் படித்தால் அல்லவா கல்வி வளரும்! நம்மூரிலும் தான் கல்வி நிலையங்கள் இருக்கின்றன! பெண்கள் ஒதுங்குவதற்குக் கழிப்பறை கூட இல்லாத பள்ளிகள், கூரை பாதி, குட்டிச் சுவர் பாதியாகி நிற்கும் பள்ளிகள், மரத்தடி வகுப்பறைகள், எட்டு வகுப்புக்கு 3 கூரும்பலகைகள் என்றவாறு, 'அசிங்கம்' நீளும்.... புதிதாக ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்ட நாங்கள் அனைத்தையும் சீர்ப்படுத்தியாக வேண்டும்.

அந்தப் பல்கலைக்கழக அமைப்பையும் சூழலையும் பார்த்து வியப்பெய்தினேன்.

சிகாமட் நிகழ்ச்சியில் ஒரு சிறப்பு. வீட்டுவசதி, உள்ளாட்சித் துறைத் துணை அமைச்சர் மாண்புமிகு டத்தோ. சப்பிரமணியம் அவர்கள் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார்கள். பேச்சைக் கேட்டு மகிழ்ந்து பாராட்டி இரவில் எங்களுடன் இருந்து விருந்தும் உண்டார்.

'குளுவாங்' நிகழ்ச்சியில் ஓர் இக்கட்டான நிலை. நான் பேசத் தொடங்குமுன் சரியான மழை பிடித்துக் கொண்டது. இந்த நிலையில் கூட்டத்தை இத்துடன் முடித்து விடுவதா, தொடர்ந்து பேசுவதா என்று முடிவு செய்ய முடியாத தடுமாற்றம். அமைப்பாளர் என்னை ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்திருந்ததால் பேச்சை எப்படிக்

கேட்டுவிட வேண்டும் எனும் துடிப்பு. இந்த நிலையில் எப்படிப் பேச முடியும் என்று எனக்கோ தவிப்பு. கூட்டத்தில் உட்கார்ந்தவர்களை மண்டபத்துக்குள் வந்து உட்கார வைத்தேன். பேச்சாளர் அவையைச் சரியாக அமைத்துக் கொண்டால்தான் வெற்றிகரமாகப் பேசமுடியும் என்பது ஓர் உத்தி. அதன்படி அமைத்துக் கொண்டேன். மேடையை மாற்றவில்லை. மாற்ற முடியாது. ஆனால் மேடையை விட்டுக் கீழிறங்கி அவைக்கு முன்னால் வந்து நின்று கொண்டேன். மழையோ மேலும் மேலும் வலுத்துக் கொண்டது. அதன் ஓசை கடுமையாக இருக்கிறது. இதனுடன் போட்டி போட்டு நான் பேசியாகவேண்டும். மழையோசையை அழுக்கி என் குரல் மேலே வரவேண்டும். போட்டி தொடங்கியது. வெற்றியா தோல்வியா என்று பார்த்து விடுவது என்றுதான் பேசினேன். தமிழ் எவ்வளவு இனிமையான மொழி! அதை முறைப்படி கையாண்டால் எவரையும் வெற்றி கொள்ளலாம் என்பது என் நம்பிக்கை. அது வீண் போகவில்லை. ஒரு மணி நேரம் மழை பெய்கிறது என்பது தெரியாமல் அனைவரையும் இலக்கிய இன்பத்தில் மூழ்கடித்துவிட்டேன். நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் கையைக் குலுக்கிப் பாராட்டியவர்கள் பலர்.

இந்நேரத்தில் மாநாட்டைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லியாக வேண்டும். 1966இல் முதல் மாநாடு இதே கோலாலம்பூரில் - தமிழ் நாட்டிலிருந்து அன்றைய முதலமைச்சர் பக்தவச்சலம் தலைமையில் அரசியல் கட்சிகளிலிருந்தும் அறிஞர்களிடையிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலர் கலந்து கொண்டனர். இரண்டாம் மாநாடுதான் அறிஞர் அண்ணா காலத்தில் 1968இல் சென்னையில் நடைபெற்றது. கருத்தரங்கு அறையில் தனியாகவும், பொது நிகழ்ச்சிகள் தீவுத்திடலில் தனியாகவும் நடைபெற்றன. 3ஆம் மாநாடு 1972இல் பாரிசில் நடைபெற்றது. அப்போதைய முதல்வர் கலைஞர் கலந்து கொண்டார். எனினும் அது கருத்தரங்க

நிகழ்ச்சியாக மட்டுமே அமைந்தது. நான்காம் மாநாடு 1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் - அங்கிருந்த அரசியல் சூழல் காரணமாக இலங்கைப் பிரதமர் பண்டார நாயகாவும் அழைக்கப்படவில்லை. எனவே தமிழக முதல்வர் கலைஞரும் அழைக்கப்படவில்லை. கருத்தரங்கு நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் ஒழுங்காக நடைபெற்றுக் கடைசி நாள் பொது மக்களுக்காகச் சிறப்புரை நிகழ்ச்சி நடைபெற்றபோது சிங்களக் காவலர்கள் மின் கம்பியில் சுட்டு அது அறுந்து விழுந்து அதன் விளைவாக 9 தமிழர்கள் உயிரிழந்தனர் என்பது தனிக்கதை! 1977இல் எம்.சி.ஆர். ஆட்சிக்கு வந்தாலும் இரண்டாண்டுகட்கு ஒரு முறை நடைபெற வேண்டிய மாநாடு தள்ளிப்போய் 1981இல் தான் மதுரையில் நடைபெற்றது. 11கோடி ரூபாய் செலவில் நடத்தப்பட்ட மாநாடு சென்னை மாநாடு போல் தடபுடலாக நடத்தப்பட்டது. இதன் நிறைகுறைகளை இந்த இடத்தில் விரித்துரைக்கவில்லை.

ஆறாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு மீண்டும் கோலாலம்பூரில் 1987 நவம்பரில் நடைபெற்றது. இந்த மாநாடு முதலில் சிங்கப்பூரில் நடைபெறுவதாகத்தான் இருந்தது. சில காரணங்களால் அங்கு நடைபெறவில்லை. மலேசியாவில் நடைபெறுவதிலும் எத்தனையோ தடைகள்: கருத்து வேறுபாடுகள். எனினும் இவற்றையெல்லாம் தாண்டி இந்த மாநாடு மிகச் சிறப்பாகவும், வெற்றியுடனும் நடைபெற்று முடிந்தது என்பதில் இரண்டாவது கருத்தே இல்லை. இந்த வெற்றிக்கு முழுமுதற் காரணமாக விளங்கிய மாண்புமிகு அமைச்சர் டத்தோ சாமிவேலு அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

அமைச்சர் சாமிவேலைத் தலைவராகவும் டாக்டர். வி. டேவிட்டை இணைத் தலைவராகவும் கொண்டுதான் மாநாட்டுக்குழு அமைக்கப்பட்டது. பிற அமைச்சர்கள், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், பிற பிரமுகர்கள் ஆகியோர்

துணைத் தலைவர்கள், பொதுச் செயலாளர், பொருளாளர் பொறுப்புகளில் அமர்ந்தனர். தமிழ் நாட்டிலிருந்து மலேசிய மாநாட்டுக்குச் செல்பவர்களை அழைத்துச் செல்லவும் விசா, கடவுச் சீட்டு ஆகியவற்றை ஏற்பாடு செய்யவும் சென்னையில் ஓர் அலுவலகம் இயங்கியது. இரா. சனார்த்தனம், நடிகர் எம்.கே. முஸ்தபா முதலியோர் இதைக் கவனித்தனர். எனினும் மாநாட்டு நாள் பலமுறை மாற்றப்பட்டதால் என் போன்றவர்கள் பேராளர் கட்டணம் கட்டியிருந்தும் மாநாட்டுக்குச் செல்ல முடியாத நிலை உருவாயிற்று. முதல்வர் எனும் முறையில் கல்லூரி நடக்கும் காலத்தில் அதிக நாள் வெளிநாட்டில் இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. எனவே நான்கூட என் பேராளர் கட்டணத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

ஒருவழியாக மாநாடு நவம்பர் மாதத்தில் ஏற்பாடாயிற்று. எனக்குக் கல்லூரியின் ஒரு பருவம் முடியும் நேரமாதலின் நான் போவதாக இல்லை. மேலும் ஒரு கட்டுரை படிப்பதற்காக மட்டும் 5000 ரூபாய் செலவிட்டுப் போகவேண்டுமா எனும் தயக்கம் ஒருபுறம்! ஏற்கனவே மும்முறை அந்த நாட்டை வலம் வந்துவிட்டதால் கண்டிப்பாகப் போயாகவேண்டும் எனும் உந்துதல் ஏற்படவில்லை. 15-11-87 முதல் 19-11-87 முடிய மாநாடு. எதிர்பாராவகையில் 11-11-87 அன்று எனக்கோர் அழைப்பு வந்தது. கவியரங்கத் தலைமை என்று என் பெயரைப் போட்டு அறிவிப்பு. நான் அயர்ந்தே போய்விட்டேன். 15-11-87இல் மாநாடு. 11-11-87இல்தான் எனக்குத் தெரிகிறது நானும் சிறப்புப் பங்கு பெறுகிறேன் என்று. பயணச்சீட்டு, விசா எதுவும் வாங்கவில்லை. இந்த நிலையில் நான் இங்கே...

மலேசியாவில் 'தமிழ் ஓசை' இதழில் 14-11-87இல் இப்படியொரு செய்தி : இரண்டாம் நாள் கவியரங்கம் தமிழகப் பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகன் தலைமையில் நடைபெறும்.

தமிழ்க்குடிமகன் வரவில்லையெனில்....' என்றிருந்ததாம். நான் சென்றபின் அந்த இதழை வாங்கிக்கொண்டேன்.

11-11-87 இரவு சென்னை சென்று ஒரு திருமணத்தில் கலந்து கொண்டிட்டு அன்று கலைஞர் அவர்களைப் பார்த்து அவர் எப்படியும் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினோம் நானும் சுப. சீத்தாராமனும். கலைஞரும் கட்டாயம் கலந்து கொள்வதாகவும் ஆனால் முதல்நாள் நிகழ்ச்சியை முடித்துவிட்டு 16-11-87இல் திரும்பிவிட வேண்டும் என்றும் தெரிவித்தார். எப்படியும் அவர் கலந்து கொண்டாக வேண்டும் என்பதால் நாங்களும் மேலும் வற்புறுத்தவில்லை. மலேசியத் தமிழர்கள் அவரை ஊர் ஊராக அழைத்துச் சிறப்புச் செய்ய வேண்டும் என்று பல நாட்களாகக் காத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்க்குக் குறிப்பிட்டேன்.

'தமிழ் ஓசை' 14-11-87இல் இப்படியொரு தலைப்பு - 'அனைத்து இடர்ப்பாடுகளையும் கடந்து கலைஞர் கருணாநிதி வருகை' - இலங்கையில் இந்திய இராணுவத் தாக்குதல் ஒருபுறம். அதைக் கண்டித்துப் பல இடங்களில் மனிதச் சங்கிலிப் போராட்டம் என்றவாறு பரபரப்பான சூழ்நிலை. எம்.சி.ஆரோ தான் மாநாட்டில் கலந்த கொள்ள மறுத்ததோடு அரசுச் சார்பிலும் யாரும் கலந்து கொள்ளவிடாமல் செய்துவிட்டார். அவ்வை நடராசன் சிலம்பொலி செல்லப்பன் போன்றவர்களும் வரவில்லை. தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் வரவில்லை. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழண்ணல் உட்படப் பல பேராசிரியர்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை. அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று அரசே ஆங்காங்கே கூப்பிட்டுச் சொல்லிவிட்டது. என் கதை என்ன? இதை மீறிப் போனதால் 18நாள் சம்பளம் பிடிக்கப்பட்டது. நான்

மலேசியாவில் தமிழ் வளர்க்கப் போனதற்கு நமது தமிழக அரசின் சிறப்புப் பரிசு ரூ.2000/- தண்டம்.

நான் மட்டுமன்றி இன்னும் பல பேராசிரியர்களும் சம்பளத்தை இழந்து நின்றனர்.

மாநாட்டுப் பேராளர்களை அனுப்பும் 'பயண முகவம்' (Travel Agency) ஒன்றை அணுகியபோது என் பங்கை அறிந்து தொலை எழுதி (Telex) மூலம் இசைவு கேட்டுப் பயணச்சீட்டு வழங்கிவிட்டனர். 13-11-87இல் ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டு 15-11-87 சென்னை வந்தேன். அன்றுதான் மாநாடு. ஞாயிறு என்பதால் வானூர்தி இல்லை. மாநாடு தொடங்கும் நாளில் சென்னையில் அமர்ந்து கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். இன்னும் விசா வரவில்லை.

ஆனால் 16-11-87 பகல் 1.30 வானூர்திக்குக் காலை 9.30க்குத்தான் விசா வாங்கச் சென்றோம். ஒரு நண்பரிடம் நிலையை விளக்கியபின் 15 மணித்துளியில் 'விசா'வை வழங்கிவிட்டார். இன்ப அதிர்ச்சியில் நான் திகைத்துப்போனேன். பயண முகவர்களை மனமாரப் பாரட்டவேண்டும். அண்ணன் செந்தாமரை மகிழுந்தில் மீனம்பாக்கம் சென்றேன். 'மாஸ்' விமானம் 12.30க்கு வந்தது. கலைஞர் மாநாடு முடித்துவிட்டு அதில்தான் வந்து சேர்ந்தார். நாங்கள் பாதுகாப்புச் சோதனை முடிந்து உள்ளே அடைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவரைத் தொலைவிலிருந்துதான் பார்க்க முடிந்தது.

அதே வானூர்தியில் என் பயணம். நான் அங்கே சென்றடைந்தபோது இரண்டு நாள் நிகழ்ச்சி முடிவடைந்திருந்தது.

இரவே காரைக்கிழாருடன் தொடர்பு கொண்டு என் கட்டுரை, கவியரங்கில் இடம் பெறும் நாளைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

மாநாட்டில் கலைஞர் பேசியது பற்றித்தான் எங்கும் பேச்சாக இருந்தது. தமிழ் ஈழச் சிக்கல் குறித்து அங்குள்ள செய்தித்தாள்கள் உணர்ச்சி வயமாக எதையும் எழுதக் கூடாது என்றும் மேடைகளில் அதுபற்றி விவாதிக்கக் கூடாது என்றும் அரசு ஏற்கனவே தடைவிதித்திருந்தது. மேலும் தமிழ் நாட்டில் உலகெங்கணுமிருந்து வரும் தமிழர்கள் தமிழ் ஈழச் சிக்கல் குறித்து விவாதிக்கத் தொடங்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்து அரசு 'அதுபற்றிப் பேசக்கூடாது' என்ற நிபந்தனையின் பேரில்தான் மாநாட்டுக்கு ஒப்புதல் அளித்திருந்தது. அமைச்சர் சாமிவேலும் பிரதமரிடம் உறுதியளித்திருந்தார். அதுமட்டுமன்று. மாநாடு நடைபெற்ற நேரம் அரசியலில் கடுமையான நேரமாகும். ஆம்! நம்மூர் 'மிசா' நினைவிருக்கிறதா? பல அரசியல்வாதிகள் சிறைச் சாலையில் இருந்ததும், சிலர் சிறைச்சாலையில் கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியாமல் இறந்ததும் நினைவிருக்கிறதா?

நம்மூர் 'மிசா' போல மலேசியாவில் 'இசா' (Internal Security Act) இதில் பல சீனத் தலைவர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். தமிழ் மாநாட்டின் இணைத் தலைவரான டாக்டர் டேவிட்டும் (எதிர்க்கட்சிக்காரர் என்பதால்) சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தார். 'இசா'வுடன் ஈழமும் சேர்ந்து கொண்டால் 10 இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட இந்தியர்களிடையே சலசலப்பு ஏற்படும் என்று அரசு எதிர்பார்த்தது சரிதானே. இந்நிலையில் கலைஞர் பேசினார், ஆதுவும் அந்நாட்டுப் பிரதமராகிய மகாதீர் முகமது அவர்கள் முன்னிலையிலேயே!

தமிழ் ஈழச் சிக்கலை விவாதிக்கவே கூடாது என்பதே அமைச்சர் உள்ளிட்ட அமைப்பாளர்களது கண்டிப்பு. தமிழ் ஈழச் சிக்கலைக் கலைஞர் பேசமாட்டாரா என்று இலட்சக் கணக்கான மக்களின் எதிர்பார்ப்பு. கலைஞர் என்ன செய்தார்? இதோ கலைஞரின் உரை :

‘அன்றொரு நாள் காயம்பட்டு வீழ்ந்த தன்மகன் மார்பில் காயம்பட்டானா, முதுகில் காயம்பட்டானா? என்று கேட்டு முதுகில் காயம்பட்டான் என்று ஒருவன் கூற, வாளை எடுத்து, முழவு ஒலித்த திக்கை நோக்கி வேகத்தை முடுக்கிக் களம் சென்று ‘முதுகில் காயம் பட்ட தன் மகனுக்கு முன்னால் அவன் பால் குடித்த மார்பை அறுத்து எறிவேன்’ என்று சூளுரைத்த புறநானூற்றுத்தாய் போர்க்களத்தில் புதல்வன் மார்பில் காயம்பட்டு மாண்டு கிடப்பதைப் பார்த்து ‘அவன் குடித்தமார்பை அறுத்தெரிய இருந்தேன். என் மகன் முதுகில் காயம்பட்டான் என்று பொய் சொன்ன கயவன் எங்கே, வாள் இங்கே?’ என்று ஆவேசக் கூச்சலிட்டாள்.

அந்தப்புறநானூற்றுத் தாய் இப்போது எங்கே? நான் பிறந்த தமிழகத்திலா? இல்லை... இல்லை... வேறு எங்கே? அந்தப் புறநானூற்றுத்தாய் இப்போது ஈழத்தில்... ஈழத்தில் - பேச்சு முடிந்துவிட்டது. உணர்ச்சி மயமான சூழ்நிலை.

ஈழம் பற்றிய மற்றொரு நிகழ்ச்சியையும் குறிப்பிடவேண்டும். இக்காலக் கவிதைகளில் புதுப்பார்வை எனும் தலைப்பில் நான் கட்டுரை படிக்கும் அரங்கில் பார்வையாளர் பகுதியில் மாண்புமிகு அமைச்சர் டத்தோ சாமிவேலு வந்து அமர்ந்தார். 30 மணித்துளிகள் தமிழ்க் கவிதையின் அழகையும் புதிய பார்வைகளையும் விறுவிறுப்போடும் நகைச்சுவையோடும் பேசி முடித்தேன். பின்னர் அவையினர் வினாக்களை எழுப்பினர். விடை தந்தேன். திடீரென்று

அவையிலிருந்து மா.க. ஈழவேந்தன் எழுந்து உலகத் தமிழர்கள் எல்லாம் கூடியிருக்கும் இந்த மாநாட்டில் தமிழ் ஈழம் பற்றி எங்கும் பேசப்படாதது ஏன்? அதுபற்றி முழுமையாக அறிந்த கட்டுரையாளர் ஏன் இது குறித்து விளக்கக்கூடாது? என்று கேட்டார். 'செந்நீர்க்கடலில் ஈழத்தமிழன்' என்ற நூலை எழுதியவன் எனும் முறையில் என்னைத் தூண்டினார். நான் வாய் திறப்பதற்குள் அமைச்சர் சாமிவேலு அவர்கள் எழுந்து நின்று 'கட்டுரையாளர் மற்றும் அவைத் தலைவர் அனுமதியுடன் நான் இதற்கு விடை சொல்ல விரும்புகிறேன்' என்றார். தொடர்ந்து பேசினார். 'ஈழமக்கள் படும் துன்பத்தை அறிந்து நானும் இங்குள்ள தமிழர்களும் படும் வேதனையை வடிக்கச் சொற்கள் இல்லை. ஆனால் பொறுப்புடைய அமைச்சர் என்னும் முறையில் 'இசா' நடைமுறையிலிருக்கும் இந்நேரத்தில் மாநாட்டைச் செம்மையாக முடிக்கவேண்டிய கட்டுப்பாட்டுடன் இயங்க வேண்டியுள்ளது. உங்கள் உணர்ச்சி எங்கட்குப் புரிகிறது. எங்கள் சூழலை அருள்கூர்ந்து உணருங்கள்' என்று கண்களில் நீர்மல்கக் குறிப்பிட்டார். அதன்பிறகு அவர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அங்கிருந்த அனைவரும் உணர்ச்சியால் துடித்தனர் என்றே சொல்லலாம். நிற்க; இந்த மாநாட்டில் தமிழை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டுள்ள சிங்கப்பூரிலிருந்து எவரும் கலந்து கொள்ளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. காரணம் இன்றும் விளங்கவில்லை. மாநாடு முடிந்து தொடர் சொற்பொழிவுகளும் நிறைவு பெற்றபின் ஊருக்குத் திரும்புமுன் கோலாலம்பூரில் இரண்டு நிகழ்ச்சிகள். 'பெரியார் பகுத்தறிவுப் பாசறை'யின் சார்பில் நானும் கவிஞர் சுரதாவும் சிறப்புரைமாற்றினோம். புரட்சியுள்ளம் கொண்ட மருத்துவர் நா. பாரி இதன் அமைப்பாளர். அவர் துணைவியார் திருமுல்லையும் புரட்சிக் கனல் கக்கும் ஒரு கட்டுரை படித்தார்.

'தமிழ் ஓசை' துணை ஆசிரியரும், எங்கள் இனிய நண்பருமாகிய தமிழ்மணி நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சி கவிதைக் களத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. புரவலர் பாண்டியனும், கோலாலம்பூர் கவிஞர்களும், தமிழன்பர்களும் குழுமியிருந்தனர். நானும் கவிஞர் சுரதாவும், 'தமிழ்ப் பாவை' ஆசிரியர் கருணைதாசனும் சிறப்பிக்கப்பட்டோம். வெகு சிறப்பாக அமைந்த அந்தநிகழ்ச்சியில் ஒருவர் எழுப்பிய வினா சற்றுத் தவறாக அமைந்துவிட்டது. தனித்தமிழ் அன்பர்களாகிய நானும் கருணையும் கடுமையாகவே விடை சொல்ல நேர்ந்தது.

பயணநோக்கில் சில இடங்களையும், சில நிகழ்ச்சிகளையும் பார்த்த நாம் மலேசியாவின் தனிச்சிறப்புச் செய்திகள் சிலவற்றைப் பார்க்க வேண்டும்.

4-6-1977இல் மலேசியாவின் மிகச் சிறந்த கவிஞரான காரைக் கிழார் எழுதிய 'அலையோசை' எனும் காப்பிய நூலின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. என்னால் வெளியிடப்பட்ட நூலைப் பெற்றுக் கொண்டவர்...

தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்த வள்ளல் ஆறுமுகம் பிள்ளை. தமிழகத்தின் திருப்பத்தூரைச் சார்ந்தவரும், மலேசியாவில் செல்வமும், செல்வாக்கும் படைத்த முதல் இந்தியர் எனும் பெருமைக் குரியவரும், 'தமிழ் மலர்' எனும் நாளிதழின் நிறுவனருமான சிறப்புக் குரியவர்தான் வள்ளல் ஆறுமுகம் பிள்ளை.

அந்த நிகழ்ச்சி பற்றி 14.6.77 ஆம் நாளிட்ட 'தமிழ்மலர்' இதழ் வெளியிட்ட செய்தியை அப்படியே தந்துள்ளேன். நூலை

வெளியிட்டுப் பேசிய பின் ஒரு பட்டிமன்றத்திலும் கலந்து கொண்டேன். அதுபற்றி அந்த இதழ் தந்துள்ள புகழரை மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

தன்னைத் தமிழுக்குத் தருபவனுக்குத் தன்னையே தருவது தமிழ்

‘அலையோசை’ வெளியீட்டு விழாவில்
அருள்மாமணி என்.டி.எஸ் உரை

பினாங்கு மெக்காலிஸ்டர் ரோட்டிலுள்ள சீன் குவான் ஹாய் உவான் மண்டபத்தில் 4-6-77ல் கவிச்சுடர் காரைக்கிழாரின் அலையோசை காவியநூல், திரளான ஆதரவாளர்களின் மத்தியிலே மதுரை யாதவர் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியருமான தமிழ்க்குடிமகனாரால் வெளியிடப்பட்டது. பெருநிலக்கிழாரும் அருள் மாணியுமான என்.டி.எஸ். ஆறுமுகம் பிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்ற அந்த விழாவிலே பேராசிரியர் தந்த நூலை என்.டி.எஸ். ஆறுமுகம் பிள்ளை பெற்றுக் கொண்டார்.

நூலை வெளியிட்டுச் செந்தமிழின் தேன்சுவை மிளிரத் தனித் தமிழில் பேருரையாற்றிய போராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகனார், காப்பியம் பாடிய பெரும்புலவர் வரிசையிலே காரைக்கிழாரும் ஒருவராகி விட்டார் என்று மனந்திறந்து புகழ்மாலை சூட்டினார். அலையோசையிலே கவிச்சுடர் காரைக்கிழார் கையாண்டிருக்கும் உவமையணிகளையும் இடத்திற்கேற்ப அமைத்திருக்கும் பாவினத்தின் சிறப்புக்களையும் ஒப்புமை விளக்கங்களோடு உணர்ச்சி ததும்பப் பேசினார். தமிழகத்தையும் மலைநாட்டையும் பிணைக்கும் அன்புப் பாலமாக அலையோசை திகழ்வதையும்

அலையோசை காவியம் பெயருக்கேற்ற கதை நயத்தைக் கொண்டிருப்பதையும் குறிப்பிட்ட பேராசிரியர் வளஞ்செறிந்த காரைக்கிழார் இன்னும் பல காவியங்களை இயற்ற அவருக்கு எல்லா வகையிலும் ஊக்கம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும் அவரது நூலை வாங்கி ஆதரிக்கவேண்டுமென்றும் அப்போதுதான் தமிழ் நன்றாக வளர்வதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் பரவலாக ஏற்படுமென்றும் கூறினார்.

பினாங்கு மாநில தமிழ் இளைஞர் மணி மன்றங்களின் ஒருங்கிணைப்பான பேரவையின் ஏற்பாட்டில் நடைபெற்ற மேற்படி அலையோசை நூல் வெளியீட்டு விழாவிலே சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக மதுரைப் பேராசிரியரான தமிழ்க்குடிமகனாரும் கலந்து கொண்ட பட்டி மன்றம் ஒன்றும் நடைபெற்றது. திரைப் படங்களால் ஏற்படுவது நன்மை அல்லது தீமை என்ற தலைப்பில் நடந்த பட்டி மன்றத்திலே நன்மை என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகனாரும் சிவகடாட்சமும் மோகனும் பேசினார்கள். தீமை என்ற தலைப்பில் சித. இராமசாமியும் நாச்சிகுளத்தாரும் கரு. திருவரசும் பேசினார்கள். பட்டி மண்டப நிகழ்ச்சிக்கு சி. அன்பானந்தம் நடுவராகப் பணியாற்றினார். மிகவும் விறுவிறுப்பாக நடந்த விவாதத்திலே இரண்டு தரப்பினரும் தத்தமது கருத்துக்களைத் தக்க ஆதாரங்களோடு எடுத்துக்காட்டி அலையோசை மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கடித்தார்கள். பல்வேறு பட்டி மண்டபங்களில் கலந்து பெரும் வெற்றிகளை ஈட்டியிருக்கும் பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகனாரின் வாதத் தொகுப்பும் பேச்சுவன்மையும் அவரது அணிக்கே வெற்றியின் அரவணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததால் சினிமாவினால் நன்மைகளே ஏற்படுகின்றன என்ற கட்சி வெற்றியைப் பெற்றதென நடுவர் தீர்ப்புக்கூற அலையோரும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று நிகழ்ச்சிக்குச் சிறப்புச் சேர்த்தனர்.

கவிஞர் காரைக்கிழாரின் நூலை வெளியிட்டபோதும் பட்டி மண்டபத்தில் பேசும்போதும் பேராசிரியர் ஆற்றிய அருந்தமிழ்ச் சொற்பெருக்கு அவ்விழாவிற்கு வந்திருந்த அனைவருக்கும் ஓர் இனிய, தமிழ் விருந்தாகவே அமைந்தது என்றால் மிகையாகாது. கணீர் கணீர் என முழக்கமிட்ட அவரது எளிய தோற்றமும் துவங்கிய ஏற்றமும் வந்திருந்தோரை வயமிழக்கச் செய்தன.

கோலாலம்பூரில் 'திராவிடர் கழகம்' சிறந்த கட்டிடத்தில் அமைந்துள்ளது. அதன் தலைவராகிய திருச்சுடர் கே.ஆர். இராமசாமி மலேசியா முழுவதும் இதன் கிளைகளை நிறுவியுள்ளார். ஆனால் இங்குள்ள தி.க.வைத் தமிழகத்தில் உள்ள தி.க.வோடு சேர்த்துப் பார்க்கக் கூடாது.

'கடவுளைக் கற்பித்தவன் முட்டாள்
கடவுளை வணங்குபவன் காட்டுமிராண்டி:
கடவுளைப் பரப்பியவன் அயோக்கியன்'

என்று தமிழகத் தி.க.சொல்லும். மலேசிய தி.க. சொல்லாது. காரணம் மலேசிய நாட்டின் பஞ்சசீலக் கொள்கைகளில் முதலாவது கடவுள் பற்றியது. 'கடவுள் உண்டு' என்ற நம்பிக்கைக்கு எதிராக யாரும் இயங்கக்கூடாது. தி.க.வும் இந்த வகையில் சட்டத்துக்குட்பட்டே நடந்து வருகிறது. மற்றப்படி அது தன் இயல்பான சமுதாயப்பணிகளைச் செய்து வருவதில் தடையேதுமில்லை. அங்கு இசுலாமியர், சீனர் ஆகியோர்க்கிடையில் - இசுலாம், புத்தம் ஆகிய சமயங்களுக்கிடையில் வாழ வேண்டியிருப்பதால் இந்தியர்களில் பெரும்பாலோர் இந்து சமயத்தை இறுக்கமாகவே பற்றிக் கொண்டுள்ளனர். மாரியம்மன், முருகன் பேரில் நிறையக் கோவில்கள் இருக்கின்றன. பல ஊர்களில் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் கூடக் கோயில்களில்தான் அங்குள்ள கோயில்

மண்டபங்களில்தான் நடைபெறுகின்றன. தி.க. சார்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் இலக்கிய நிகழ்ச்சி ஒரு கோயில் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது என் நினைவில் இருக்கிறது. அந்நாட்டில் எந்த ஒரு கூட்டத்தையும் பொதுக்கூட்டமாக நடத்த முடியாது. சாலைகளை மறித்து நம்மூரில் கூட்டங்கள் நடப்பதைப்போல் அங்கு நடத்த முடியாது. எதுவானாலும் அரங்கத்துக்குள்ளேயே நடைபெற்றாக வேண்டும். பேசியே கெட்டு - கூட்டம் மட்டும் தெருவுக்கு வரவில்லை, தரமும் தெருவுக்கு வந்துவிட்ட நிலையில் இயங்கும் நம் நாடு என்றைக்கு மாறப் போகிறதோ?

மலேசியாவில் உள்ள மக்கள் தொகையில் மலாய்க்காரர்கள் 60 இலட்சம். இவர்கள் மண்ணின் மைந்தர்கள் ஆவர். அவர்களைப் 'பூமி புத்ரா' என்கின்றனர். சீனர்கள் 50 இலட்சம். அடுத்து இந்தியர்கள் 12.5 இலட்சம். இவர்களில் தமிழர்கள் மட்டுமே 11 இலட்சம் பேர். இதர இனத்தவர் சிலரும் இருக்கின்றனர். மொத்தத்தில் மலேசிய மக்கள் தொகை ஒன்றேகால் கோடியாகும்.

1850க்கு முன்பே தமிழர்கள் அங்கு வேலை பார்க்கவும், வாணிபம் செய்யவும் சென்றனர். எனினும் பெரிய அளவில் மேலோங்கிவிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. நம்மைப் போலவே அந்த நாட்டில் குடியேறிய சீனர்கள் மிகப் பெரிய தொழில் அதிபர்களாக உள்ளனர். ஈயச்சுரங்கங்கள் பலவற்றுக்கு அவர்களே உரிமையாளர்களாகவும் இருந்தனர். பொருளாதார ஏற்றம் பெற்ற சீனர்களிடமிருந்து அந்தநாட்டு அரசு சட்டப்பூர்வமாகச் சிலவற்றைப் பறித்துத்தான் மலாய்க்காரர்கட்கு வழங்க நேர்ந்தது. ஆனால் தமிழர்கள் அங்கும் பாட்டாளிகளாகத்தான் உள்ளனர். ஆறுமுகம் பிள்ளை, வீ.கி. கல்யாணசுந்தரம் போன்றவர்களை வைத்துக் கொண்டு தமிழர்களை ஒட்டுமொத்தமாக எடைபோடக்கூடாது. விவறும் பேச்சையும், பக்தியையும் வைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்துவிட

முடியாது' என்று தமிழ்மணி ஒரு நேரத்தில் ஆதங்கத்தோடு குறிப்பிட்டது நினைவுக்கு வருகின்றது.

தமிழர்கள் வீரமுள்ளவர்கள், வேகமுள்ளவர்கள் தாம். ஆனால் நீண்ட காலச் சிந்தனையில்லாதவர்கள் என்றே சொல்லத்தோன்றுகிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று வென்று மீண்ட காலத்தில் தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினை அந்தப் பகுதியில் குடியேற்றித் தங்க விட்டிருந்தால்...? இராசேந்திர சோழன் இலங்கையில் படையெடுத்து வென்றபோதும், கிட்டாமாநிலத்தை வென்றபோதும் இப்படிச் சிந்தித்திருந்தால் நிலைமையே வேறு! ஆனால் நம்மவர்கள் செல்வர்; வெல்வர்; ஒரு கொடியை மட்டும் நாட்டிவிட்டுத் திரும்பி விடுவர். அதற்கப்புறம் அந்தப் பக்கம் திரும்பிக்கூடப் பார்ப்பதில்லை.

'வடதிசைக் கங்கையொடு இமயமும் கொண்டு
தென்திசை ஆண்ட தென்னவன் வாழி! என்று பாராட்டுப்
பெறுவதோடு சரி.

ஆனால் இப்போது இதை நினைத்துப் பயன் என்ன? இப்போதும் தமிழர்கள் தாங்கள் செல்கின்ற இடங்களில் நிலைபெற்று வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் வரவில்லையே என்ற குறை நீடிக்கத்தான் செய்கிறது. சீனர்களைப் பாருங்கள்! மலேசியாவில் 40% சிங்கப்பூரில் 73% வந்தார்கள், தங்கினார்கள்; சீனாவுக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையே உதறினார்கள். அதனால் அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் மேலோங்கி நிற்கின்றனர். ஆனால் தமிழர்கள்...? கிடைக்கும் பணத்தை ஊருக்கு அனுப்பிவிடுவது. அல்லது வந்து தங்கிச் செலவிட்டுவிட்டுப் போவது. சேமநிதியில் (பி.எப்பில்) ஒரு தொகை சேர்ந்ததும் வேலையை விட்டுவிட்டு ஊருக்கு

வந்துவிடுவது என்று வாழ்க்கை வழி வகுத்துள்ளார்கள். ஒருமுறை அமைச்சர் சாமிவேலு சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. 'இந்தச் சிதம்பரம் கப்பலை நிறுத்தினால்தான் தமிழர்கள் ஊருக்கு ஓடாமல் ஒழுங்காக மலேசியாவில் வேரூன்றி நின்று வாழ முயல்வார்கள்!' என்றார். ஒரு வழியாக சிதம்பரம் கப்பல் பழுதாகி ஓய்ந்து போய்விட்டது. ஆனால் தமிழர்கள் மாறவில்லை.

வானூர்தியில் வந்து வந்து போகிறார்கள். அதனாலேயே நாம் மூன்றாந்தரக் குடிமக்கள் ஆகிவிட்டோம். ஒரு கட்டத்தில் மலேசிய அரசு அங்கு நீண்டநாள் வாழ்பவர்கட்குக் குடியரிமை வழங்கிவிடத் தீர்மானித்தது. அதன்படி தமிழர்கள் மலேசியக் குடியரிமை பெற்றுவிட்டார்கள். ஆனால் பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் தமிழகத்தை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு தற்காலிக மானவர்களாகவே தங்களை ஆக்கிக் கொண்டார்கள். ஒரு காலத்தில் ஏதாவதொரு நெருக்கடி நேர்ந்தால் இவர்கள் தமிழகத்துக்குத் திரும்பி வந்து வேலையற்ற வெட்டிக் கூட்டத்துடன் மூலையில் முடங்கிக் கிடக்க வேண்டியிருக்கும்! மலேசியத் தமிழர் ஒருவர் முன்னாளில் தமிழகப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் தன் மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழவும் மலேசிய அரசு அனுமதித்தது. ஆனால் தற்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. மலேசியத் தமிழர் தமிழகத்தில் திருமணம் செய்தால் அவர் மனைவி மூன்றுமாதமோ ஆறுமாதமோதான் மலேசியாவில் தங்க முடியும். பின் இங்குத் திரும்பி வரவேண்டும். பின் மறுபடியும் மூன்று மாதம். நிலையாகத் தங்கி வாழ முடியாதபடி சட்ட அமைப்புகள் உள்ளன.

பொதுவாக மலேசியாவிலும் வட்டிக்கடைகள் உண்டு. இதை நடத்துபவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்கள்தான். அதிலும் குறிப்பாகச் செட்டியார் பெருமக்கள். இதில் ஒரு வேடிக்கை உண்டு. ஒரே கட்டிடத்தில் ஒரே தளத்தில் பத்து இருபது பேர் சேர்ந்துதான்

வட்டித்தொழில் நடத்துவார்கள். ஒரு பெட்டி, ஒரு பேழைதான் ஒவ்வொருவருக்கும்; இரவில் தங்குமிடமும் அதுதான். ஒருவர் வெளியே போயிருக்கும்போது அவரிடம் வட்டிக்கு வாங்கியவர் தொகை செலுத்த வந்தால் மற்றொருவர் வாங்கி வைத்து உதவுவார். இப்படிக்கூட்டமாகத் தொழில் செய்வது (கூட்டாக அல்ல) பாதுகாப்புக் காரணங்களை முன்னிட்டுத்தான்.

மலேசியா நாடு முறையான தேர்தலை நடத்தி மக்களாட்சி அடிப்படையில் அமைந்தாலும் அங்கு 'மன்னர் பரம்பரை ஆட்சி' அமைத்துள்ளனர். பேரரசர், பேரரசியர் ஆட்சியின் கீழ் நாடு முழுவதும் அடங்கியுள்ளது. அதுபோக ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு சுல்தானின் ஆட்சியின் கீழ் அடங்கியுள்ளது. எல்லா மாநிலங்களையும் சேர்ந்த சுல்தான்களில் ஒருவர்தான் பேரரசராக வருகிறார். ஐந்தாண்டுகட்கு ஒருமுறை இதில் மாற்றமும் ஏற்படுகிறது.

இரண்டாம் உலகப்போரில் மலேசியா சப்பானியர் ஆட்சிக்குள் அகப்பட்டிருந்தது. பின்னர் மீண்டும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி: 31-8-57இல்தான் மலேசியா விடுதலை பெற்றது. அப்போது மலேசியாவும் சிங்கப்பூரும் ஒரு நாடாகவே இருந்தன. சில ஆண்டுகட்குப்பின் மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல்ரகுமானும் சிங்கப்பூரின் இன்றைய பிரதமர் லீ குவான் யூவும் கலந்து பேசி 'கத்தியின்றி இரத்தமின்றி' இரு நாடாகப் பிரிந்து கொண்டனர். இது ஒரு வியப்பான முடிவு என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

இப்போது மலேசியாவில் கூட்டணி ஆட்சி நடைபெறுகிறது. சீனர்களின் கட்சி, மலேசியர்களின் கட்சி, இந்தியர்களின் கட்சியாகிய ம.இ.கா. (மலேசிய இந்தியன் காங்கிரசு) ஆகிய மூன்றும் கூட்டணி

ஆட்சியில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே மூன்று இனத்தாரும் சேர்ந்து ஆட்சி நடத்துவதாகத்தான் பொருள்.

ம.இ.கா.தொடங்கப்பட்ட காலத்தில் சா.ஏ. திலி என்பவர் முதல் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அடுத்தவர் பூத்சிங். அடுத்தவர் தொண்டர் திலகம் எனப்படும் கா. இராமநாதன். பின் தேவதாசர். இப்படியாக வளர்ந்து வலுப்பெற்ற இன்றைய ம.இ.காவின் தேசியத் தலைவர் அமைச்சர் டத்தோ சாமிவேலு ஆவார்.

இன்றைய அமைச்சரவையில் இந்தியர்களின் சார்பில் மூவர் அமைச்சராக உள்ளனர். ஒருவர் மூத்த அமைச்சர் (Cabinet Minister) பொதுப்பணித்துறை அமைச்சராக இருக்கும் மாண்புமிகு டத்தோ சாமிவேலுதான் இந்தப் பொறுப்பில் உள்ளவர். முன்னைய காலத்தில் டத்தோ வீ.தி. சம்பந்தம், டான்பூ மானிக்கவாசகம் போன்றோர் அமைச்சர்களாக இருந்துள்ளனர். இப்போதைய அமைச்சரவையில் இரண்டு துணை அமைச்சர்கள். தரப்பட்ட பொறுப்புகளை மிகச் சிறப்பாகச் செயற்படுத்தும் வல்லவர்களாக இவர்கள் விளங்குகிறார்கள்.

இங்கு ஒரு வியப்பான வாய்ப்பு உள்ளது. ஆசிரியர்கள் அரசியலில் ஈடுபடலாம் என்பதுதான் அது. தமிழாசிரியரான குமரன் என்பார் அரசியலில் ஈடுபட்டு 'டத்தோ' எனும் உயர்பட்டம் பெறக்கூடிய அளவுக்கு உயர்ந்துள்ளார். இந்தியாவில் ஆசிரியர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டுத் திட்டங்களை நாம் அறிவோம்.

இங்கு இளைஞர்களுக்குக் கட்டாய இராணுவப் பயிற்சி உண்டு. 17 அகவைக்கு மேல் 45 அகவைக்குட்பட்டவர்கள்

ஊர்காவல் படையில் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும் எனும் விதி இருக்கிறது. இப்போது சில தளர்வுகள் உள்ளன. பொதுவாகவே படையில் சேர்வதில் இங்கு அதிகத் தயக்கம் இல்லை. நேதாசி சுபாசு சந்திரபோசு இந்திய தேசிய இராணுவத்திற்கு (INA) ஆள் சேர்த்த போதுகூட ஏராளமான இந்தியர்கள் - அதிக அளவில் தமிழர்கள் படையில் சேர்ந்திருந்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகத்தில் மேலோங்கி நிற்கின்ற பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் மூன்று. ஒன்று தனியுடமை (Capitalism) அமெரிக்கா இதற்குத் தலைமை தாங்குகிறது. மற்றொன்று சமவுடமை (Socialism), இதன் முதிர்ச்சி பொதுவுடமை (Communism). இந்தக் கோட்பாட்டில் உருசியாவும், சீனாவும் முன்னிற்கின்றன. இந்தியாவில் இருப்பதோ இரண்டும் கெட்ட நிலை; அதாவது கலப்புப் பொருளாதாரம் (Mixed Economy).

உலக அளவில் கம்யூனிசம் என்பது பல சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு என்று எண்ணப்படுகிற சூழலில் மலேசியாவில் கம்யூனிசம் என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தக்கூடாது என்ற நிலை உள்ளது. அப்படிக்கூறுபவர்கள் பயங்கரவாதிகள் எனும் முத்திரை குத்தப்படுவர். தொடக்க காலங்களில் பொதுவுடமைக் கோட்பாடுள்ள பலர் காடுகளில் மறைந்து வாழ்ந்து அவ்வப்போது நாட்டு, நகர்ப்பகுதிகட்கு வந்து தாக்குதல் நடத்தியுள்ளனர். அதனை எதிர்த்து அரசு கடும் நடவடிக்கை எடுத்துப் பெரும்பாலும் ஒடுக்கி விட்டது எனலாம். அதனால் பொதுவுடமை பேசுபவர்கள் பயங்கரவாதிகளோடு தொடர்புடையவர்கள் எனும் நிலை வந்துவிடும் என்பதால் இந்நாட்டில் இப்படியொரு சூழல் நிலவுகிறது.

இங்கு சட்டம் சட்டமாக இயங்குகிறது; ஒழுங்கு ஒழுங்காகவே இருக்கிறது. சட்டம் ஒழுங்கு செயற்படும் விதத்திலும் நாட்டுப்புறம், நகர்ப்புறம் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் எங்கும் ஒரே வகையான ஒழுங்கு நிலவுவதைப் பார்த்து வியக்காமல் இருக்க முடியாது.

சட்டம் ஒழுங்கு போகட்டும். தூய்மை, துப்புரவு எப்படி இருக்கிறது? இதில் சிங்கப்பூர் அளவிற்கு மலேசியா வந்துவிடவில்லை என்றாலும் அதனை ஒட்டி வந்துவிடுகிறது என்றே சொல்லலாம். இரப்பர் மரக்காட்டுக்கிடையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் தோட்டப் புறக் குடியிருப்புகளிலும் தூய்மையும், துப்புரவும் ஆட்சி செய்கின்றன.

அடுத்து, இந்த நாட்டுச் சாலைகளைச் சொல்லவேண்டும். பினாங்கிலிருந்து ஈப்போ கோலாலம்பூர் வழியாகச் சோகூர் பாரு வரை செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலை 500கல் நீளமுடையது. உந்துகள் போக ஒரு வழி, வர ஒரு வழி. எதிரும் புதிருமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வண்டிகளைப் பிரிக்கும் நடுக்கோடு. பல இடங்களில் மொத்தம் 6 வழித்தடங்கள். (சென்னை அண்ணா சாலையில் உள்ளதுபோல்) தலைமையான இந்தச் சாலையில் மட்டுமின்றிப் பிரிந்து சென்று தோட்டப்புற ஊர்களுக்குச் செல்லும் சாலை கூடத் தெளிவான வரையறைகளைக் கொண்டுள்ளது. பெரிய வியப்பு, எந்த இடத்திலும் எந்தச் சாலையிலும் குண்டு குழிகளோ மேடுபள்ளங்களோ இல்லாமல் சாலைகள் மிக அருமையாக இருப்பதுதான். தாருடன் இரப்பரையும் கலந்து போடப்பட்டுள்ள சாலைகள் என்கிறார்கள். நம்மூரிலும் சாலைகள் உள்ளன. வண்டிகளை நொறுக்குவதற்கென்றே வாய்திறந்து காத்திருக்கும் படுபாதாளங்கள் அவை! ஊம்... பெருமூச்சுத்தான் விட வேண்டும்.

அந்த நாட்டு அமைப்பால் மலைகள், சரிவுகள் உண்டு. ஆனால் சாலைகள் வழவழப்பாகவே அமைந்துள்ளன. ஒரு சரிவில் நம் மகிழுந்து இறங்கும்போது எதிர்ப்புறத்தில் மேட்டிலிருந்து சரிந்துவரும் மகிழுந்துகள் சாரை சாரையாக வரும்போது தீப்பெட்டிகளை அடுக்கி ஒவ்வொன்றாகக் கீழே விடுவதுபோல் இருக்கும். கண்கொள்ளாக் காட்சிதான்! ஒரு செய்தி! இந்தச் சாலைகட்கெல்லாம் பொறுப்பான அமைச்சர் யார் தெரியுமா? நம் தமிழ் அமைச்சர் சாமிவேலுதான்!

சாமிவேலுவை ஓர் ஐந்தாண்டுகள் நம் தமிழ்நாட்டில் அயல்பணி அடிப்படையில் (On Lien) அமைச்சராக வைத்துப் பார்த்தாலென்ன என்று நினைப்பதுண்டு. சாமிவேலு இங்கே வெற்றியடைவாரா? ஒப்பந்தக்காரர்கள் அவரை ஒப்பேற்றி விடுவார்களா? இந்த வினாவுடன் சாலை ஒழுங்கின் பிற பகுதிகளையும் பார்க்க வேண்டும்.

நம்மூர் நரவண்டிகளோ (ரிக்ஷா), கட்டைவண்டிகளோ இல்லை. தானி (Auto)களும் இல்லை. மிகச் சில மிதிவண்டிகள் மிகப் பல மிதியுந்துகள் (Motor Cycles) மிகமிகப் பல மகிழுந்துகள் - மகிழுந்துகள் இல்லாத வீடுகள் பெரும்பாலும் இல்லை என்று சொல்லலாம். இங்கேயாரும் ஒலிப்பான் (Horn) பயன்படுத்துவதே இல்லை. ஒரு மகிழுந்து மற்றொன்றை முந்த வேண்டும் என்றால் விளக்கைப் போட்டுப் போட்டுக் காண்பிப்பார்கள். முன்வண்டி தானாக விலகி இடம்விடும்; அடுத்த வண்டி தாண்டிச் செல்லும். மகிழுந்தின் முன் இருக்கையில் உட்காருபவரும், ஓட்டுபவரும் கட்டாயம் பாதுகாப்புக் கச்சை (Security Belt) அணிய வேண்டும். மகிழுந்துகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போதே காவலர்கள் நின்றும்

நிறுத்தியும் கண்காணிப்பார்கள். மாட்டிக் கொண்டால் தண்டனை உண்டு. 'சம்திங்' தள்ளிவிட்டு வந்துவிட முடியாது.

அங்கு எல்லா இடத்திலும் சைகை விளக்குகள் (Signal Lights) வேலை செய்கின்றன. காவலர்கள் வெறுமனே நின்றுதான் கவனிக்கிறார்கள். சிவப்பு விளக்கு எரிந்தால் ஒழுங்காக நின்று, பச்சை போட்டதும் அனைவரும் புறப்படும் அழகே அழகு. இது பகலில்தான் என்பீர்கள்! அதுதான் இல்லை. ஆள் நடமாட்டமோ, காவலர்களோ இல்லாத இடத்திலும் நள்ளிரவு நேரத்திலும் சிவப்பு விளக்கு எரிந்தால் வண்டிகள் நின்றுதான் போகின்றன. சட்டம் சட்டமாகச் செயற்பட்டு நாளடைவில் தற்கட்டுப்பாட்டை உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றன. அதனால்தான் அது நாடாக இருக்கிறது. மகிழுந்துகளையோ பிற வண்டிகளையோ கண்ட இடத்தில் எல்லாம் நிறுத்த முடியாது. சாலையின் ஓரங்களில் போடப்பட்டுள்ள வெள்ளைக் கோட்டுக்குள்தான் நிறுத்த வேண்டும். இப்படி நிறுத்தப்படுகின்ற வண்டிகளிடம் கட்டணம் தண்ட அங்கேயே ஆள் உண்டு. ஒரு தெருவிற்கு ஒருவராக வேலை பார்க்கிறார்கள். ஒரு வண்டி வந்து நின்றதும் ஒரு கட்டணம் குறித்து அந்த வண்டியின் முன்பகுதியில் ஒரு சீட்டைச் செருகி விடுகிறார்கள். அரைமணி நேரத்துக்கு மேல் நின்றால் மாற்றப்பட்ட கட்டணத்துடன் புதிய சீட்டு செருகப்படும். வண்டிக்காரர் தன் வண்டியை எடுக்கும்போது உரிய பணியாளரை அழைத்தோ, அல்லது தானே சென்றோ கட்டணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் செல்வர். ஆள் கவனிக்கவில்லை என்று நழுவிவிடமுடியாது. நழுவினால் அடுத்தநாள் நீதிமன்ற வாசலைத் தழுவ வேண்டிவரும்.

இப்போது அதிலும் புதுமுறை வந்துள்ளது. கணிப்பொறி (Computerised Counter) பொருத்தப்பட்ட ஒரு பெட்டி உள்ளது.

அதில் தேவையான காசைப்போட்டுவிட்டு எவ்வளவு நேரம் நிற்கும் எனும் கணிப்போடு சீட்டைப் பெறுகின்றனர். இதிலும் கண்காணிப்பு உள்ளது.

நடப்பவர்களும் சாலை உணர்வோடு செல்கின்றனர். சாலையைக் கடக்க வேண்டுமென்றால் சாலையில் உள்ள நடைபாதை (இரு வெள்ளைக் கோடுகளுக்கிடையில்) நடக்கலாம். மகிழுந்துகள் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தால் கூட அச்சமின்றிக் கடக்கலாம். எந்த உந்து வேகமாக வந்தாலும் இந்த இடத்தில் நடப்பவர்களுக்கு இடம்விட்டே நகர வேண்டும். இந்த இடத்தில் மஞ்சள் விளக்கு அணைந்து அணைந்து எரிகின்றது. நடப்பவர்கள் கண்ட இடங்களில் கடந்தால் சட்டினியாகிவிடுவார்கள். நெருக்கடியான இடங்களில் நடைபாதையாளர் நடப்பதற்கு மேம்பாலங்கள் உள்ளன.

நம்மூரில் எவனைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் நடுத்தெருவில் கும்பலாக நிற்பவர்களையும், எத்தனை ஒலிப்பான்கள் முழங்கினாலும் எருமைபோல் நகரும் மனிதர்களையும், பேருந்துகளையும் குறுக்கும் நெடுக்கும் நிறுத்திவிட்டுப் பின்னாலிருப்பவர்கள் எல்லாம் முக்கி முக்கி ஒலிப்பானை அழுத்தினாலும் கவலைப்படாமல் அசையும் பிறவிகளையும் கண்டு மனங் கசந்துபோன எனக்கு மலேசியாவில் பயணம் செய்யும்போது எப்படியிருக்கும்? 'Noise Pollution' என்ற எதுவுமே இல்லாத ஒரு நாடு!

செல்வ வளமுள்ள அந்த நாட்டில் வாடகை உந்துகள் கூடப்பெரும்பாலும் 'பென்ஸ்' வண்டிகளே! அப்படிப்பட்ட வண்டிகளை இங்குப் பார்ப்பதே அரிது. அங்கோ குவிந்து

கிடக்கின்றன. பழைய மகிழுந்துகளை விற்பனைக்காக ஒரே திடலில் நிறுத்திவைத்திருக்கும் அழகே அழகு!

மற்றொன்று, பேருந்துகளில் உட்காருவதில் ஆண் பெண் வேறுபாடு அறவே கிடையாது. ஒருமுறை சிரம்பான் போய்விட்டு வங்கி மேலாளரும் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவருமாகிய சின்னையா அவர்களைப் பார்த்துவிட்டுக் கோலாலம்பூர் திரும்பினேன். அங்கிருந்து ஒரு பொது மகிழுந்தில் பயணம். பின் இருக்கையில் என்னுடன் இரண்டு சீனப்பெண்கள்; ஒரு மலாய்க்கார அம்மா. எனக்குத்தான் கூச்சமாக இருந்ததே தவிர அவர்கள் எந்த வகையிலும் அதை வேறுபாடாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதிலும் ஆங்கிலம் தெரிந்த ஒரு சீனப்பெண் வழிநெடுக என்னைப் பற்றியும் தமிழகத்தையும், இந்தியாவையும் பற்றியும் தெரிந்து கொள்வதில் காட்டிய ஆர்வம் - கோலாலம்பூரில் துங்கு அப்துல்ரகுமான் சாலை முனையில் வந்து இறங்கும்வரை ஓயவில்லை - வியக்கத்தக்க பண்பாடு.

சீனர்களிடம் உள்ள வேறிரண்டு பண்புகளையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஒரு சீனக் குடும்பமே ஒரு பெரிய உணவகத்தை நடத்தும். சமையல்கட்டில் சமைத்துத் தருவது, பரிமாறுவது, பட்டியல் போட்டுக் காசு வாங்குவது, மேசை துடைப்பது எல்லாமே ஒரு குடும்பத்தாரே செய்வதைக் கண்டு வியந்துள்ளேன். அதைவிட அந்த உணவகத்தையும், சுற்றுப்புறத்தையும் அவர்களே கழுவித் துடைத்துப் துப்புரவாக வைத்திருப்பது, நம்மூரில் ஒரு மகனைக் கல்லாவில் உட்கார வைத்துவிட்டு மற்றொரு மகனை மேசை துடைக்கச் சொன்னால் என்ன நடக்கும்? 'அவன் மட்டும் உசத்தியா?' என்று கேட்டுவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் போவான். போலிப்பெருமை நம்மைப் பிடித்து

ஆட்டுகிறது. அங்கோ எந்த வேலை செய்தாலும் இழிவில்லை என்று கருதுகிற மனப்பாங்கு!

இதன் விளைவு என்ன தெரியுமா? 108 கோடிமக்கள் தொகையைக் கொண்ட சீனர்கள் எந்த இடத்திலும் தன் இனத்தார் பிச்சை எடுக்க அனுமதிப்பதில்லை. என்ன உயர்வான மனப்பாங்கு! தன்மானம் பேசுகிற தமிழர்கள் எப்படியிருக்கிறார்கள்! மலேசியாவில் 10 பிச்சைக்காரர்களைப் பார்க்க நேர்ந்தால் அதில் ஐந்துபேர் மலாய்க்காரர்கள், ஐந்துபேர் தமிழர்கள்! வெளிநாட்டுக்குப் போய் மானத்தை வாங்க வேண்டுமா?

இதில் என்ன இருக்கிறது என்பீர்கள். இங்கோ, அலுவலகத்தில் வேலைபார்த்துச் சம்பளம் வாங்குபவர்கள் கூட 'தீபாவளி' பொங்கலின் போது இனாம் என்ற பெயரில் பிச்சை எடுக்கவில்லையா என்ன?

சீனர்களைப் பற்றிய மற்றொரு சிறப்பையும் சொல்லியாகவேண்டும். சீனப்பெண்கள் நகையணிவதில்லை. பஞ்சாப் பெண்கள் இந்த வகையைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கருதுகிறேன். சீனப்பெண்கள் தங்க நகை அணியாததால் குறைந்து போய்விட்டார்களா? நம்மூர்த் தாய்க்குலம் இதைச் சிந்திக்க வேண்டும். 'நகை' எனும் பெயரால் இன்று நடக்கும் அட்டுழியங்களைச் சீனப் பெண்கள் அறிந்தால் காறித் துப்பமாட்டார்களா? துப்பமாட்டார்கள்! காரணம் கண்ட இடத்தில் துப்பக் கூடாது என்று மலேசிய நாடு கற்றுக் கொடுத்திருப்பதால்

இனி அங்குள்ள செய்தித் தாள்கள் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். 'தமிழ் நேசன்' பழைய இதழ் - தொடக்க கால ஆசிரியர் ஆதி. நாகப்பன்; பின் முருகு சுப்பிரமணியன் தற்போது கு.சா.

பெருமாள், புலவர் சேதுராமன் ஆகியோர் பொறுப்பேற்றாலும் இதழ் உரிமை அமைச்சர் டத்தோ சாமிவேலு குடும்பத்தைச் சாரும். 'தமிழ் முரசு' பழைய இதழ். சிங்கப்பூர் பிரிந்த பிறகு அது சிங்கப்பூருக்குப் போய்விட்டது. நிறுவியவர் தமிழவேள் கோ. சாரங்கபாணி.

பின்னர் தமிழ் மலர் - அது நின்றதும் 'தினமணி' ஆசிரியர் முரு.சொ. நாச்சியப்பன். இதழ் உரிமை வள்ளல் ஆறுமுகம் பிள்ளை.

அடுத்தது தமிழ் ஓசை; ஆசிரியர் மற்றும் உரிமை ஆதி குமணன், துணை பெ.அ. தமிழ்மணி. மேலும் வானம்பாடி, புதிய சமுதாயம் ஆகிய கிழமை இதழ்களும் உண்டு.

நாம் அந்த நாட்டுக்குச் சென்றால் தங்கியிருக்கும் இடம், தொடர்புக்குரிய தொலைபேசி எண், நம் நிகழ்ச்சிகள், தொடர்ந்து நம் பேச்சுகள் ஆகியவற்றை வெளியிட்டுப் பெரிய சிறப்புச் செய்துவிடுவார்கள். என்னைப் பற்றி அந்த நாட்டில் வெளியான செய்திகளை மட்டுமே ஒரு நூலாக வெளியிடலாம்.

இந்தத் தாள்களில் ஒரு புது நிலை, பல செய்திகள் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவையாயிருப்பதுதான். அங்குள்ள தமிழ் மக்கள் தமிழக அரசியல் செய்திகளை விரும்பிப் பார்க்கின்றனர். இன்று காலை சென்னையில் வெளியாகும் தாள் வானூர்தி ஏறி அன்றுமாலை கோலாலம்பூர் செல்கிறது. அடுத்தநாள் காலை மலேசியா மக்களுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. சுபாங் விமான நிலையத்தில் இறங்கி வெளிவரும்போது வெளியில் செய்தித்தாள் தொடர்புடையவர்கள் நின்று கொண்டு நம்மைப் போன்றவர்களைப் பார்த்து ஏதாவது செய்தித்தாள் வைத்திருக்கிறீர்களா? என்று கேட்பார்கள். அவ்வளவு ஆவல்!

ஆனால் அண்மையில் மலேசிய அரசு தமிழ் இதழ்களுக்கு ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பியுள்ளது. தமிழ்நாடு, இந்தியா பற்றிய செய்திகள் அதிகமாகவும், மலேசியா பற்றிய செய்திகள் குறைவாகவும் வெளியிடப்படுவதற்கு விளக்கம் அளிக்குமாறு உள்துறை இணை அமைச்சர் மெக்காட் அயூப் கேட்டுள்ளார்.

மலேசிய மக்கள் அனைவரும் நகரங்களில் வாழவில்லை. பலர் எங்கோ நெடுந்தொலைவில் உள்ள தோட்டப்புறங்களில் வாழ்கின்றனர். நகரத்தின் வசதிகள் அனைத்தும் இல்லாவிட்டாலும் அடிப்படை வசதிகள் உள்ளன. என்றாலும் பெரு நகரங்களை விட்டு வெகு தொலைவில் தள்ளி வாழ்வதால் ஒரு வகைத் தனிமையை உணர்கின்றனர்.

மலேசியாவில் வாழ்கின்ற அனைவருமே பொருளாதார ஏற்றத்துடன் இருக்கின்றனர் என்று சொல்ல முடியாது. சிலர் தொழிலில் மாபெரும் ஏற்றத்தை அடைந்து விடுகின்றனர். மிகச் சிலர் தொழிலில் முன்னேற்றம் அடைய முடியாமல் வரவுக்கும் செலவுக்கும் இழுத்துப் பறித்துக்கொண்டே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இங்குள்ள அறிவியல் முன்னேற்றம் பற்றி இரண்டு செய்திகளைக் கூற வேண்டும். ஒன்று, வங்கியில் பணம் எடுக்கும் முறை. இரவு 11 மணிக்கு எனக்குப் பணம் தேவை. வங்கியில் என்கணக்கில் பணம் இருக்கிறது. எடுக்க முடியுமா நம் நாட்டில்? ஆனால் அங்கு 11 மணிக்கு நாம் வங்கிக்குச் செல்கிறோம். வங்கி இறுக்கிப் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. வெளியில் சுவரில் ஒரு பெட்டி. கணிப்பொறியுடன் கூடிய பெட்டி. வங்கி நம்மிடம் தந்துள்ள ஓர் அட்டை உள்ளது. அதில் கணக்கு எண், பெயர் முதலியவை உள்ளன. பெட்டிக்கு முன் நின்று நம்முடைய அட்டையை உள்ளே

செலுத்துகிறோம். உடனே 'Printer' எனப்படும் பலகையில் ஆங்கில எழுத்துக்கள் அறிவிப்பாகப் பளிச்சிடுகின்றன. 'Under Process. Please wait...' அடுத்த நொடியில் மறு அறிவிப்பு 'The balance in your account...' தொகை இருப்பு தெரிந்துவிட்டதல்லவா? உடனே அது அழிந்து அடுத்த அறிவிப்பு. 'Tell your denominations...' இப்போது நாம் இயங்க வேண்டும். 1000 ரிங்கிட் வேண்டும் அதுவும் 10 ரிங்கிட்தாளாக வேண்டும் என்றால் எண் பொத்தான்களை அழுத்த வேண்டும். 100 X 10 என்று அழுத்தினால் போதும் அடுத்த நொடியில் 10 ரிங்கிட் தாள் (கான்சி) 100 வெளியே வந்து நிற்கிறது. எடுத்துப் பையில் வைத்துக்கொண்டு நடையைக் கட்ட வேண்டியதுதான். நினைக்கும்போது வியப்பாக இருக்கிறது. இப்போது நம் ஊருக்கும் இது வந்துவிட்டது.

மற்றொன்று : மலேசியாவிலிருந்து திரும்பிவர ஈப்போவில் 'மாஸ்' வானூர்தியில் சீட்டுப் பதிவு செய்தேன். பயண முடிவில் சிங்கப்பூர் சென்றேன். பயணச் சீட்டை உறுதி செய்ய வேண்டுமல்லவா? அதற்காக 'மாஸ்' அலுவலகம் போக வேண்டியதில்லை. ஒரு தொலைபேசி எண் கொடுத்துள்ளார்கள். அதற்குப் போட்டால் அந்த முனையிலிருந்து 'Spell your name' என்று குரல் வரும். 'M. Tamilkudimagan' என்று என் பெயரைச் சொன்னதும் எதிர் முனையிலிருந்து விடைவரும் 'MH:32 6-6-85 Dept. Time 10.30 A.M. Kulalampur - Confirmed' என்றதும் முடிந்துவிடும்.

நம்மூர் நிலையை நினைபுங்கள். தொலைபேசியில் கேட்டால் உடனே எதிர் முனையிலிருந்து குரல் வரும் - போன்ல கேட்டால் சொல்லிட முடியுமா? நேரில் வாங்க சார். பார்த்துச் சொல்லணுமில்ல!

என்று. ஆனால் அந்த நாடுகளில் நாம் நேரில் வந்து நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாம் என்று கருதுகின்றனர். கணிப்பொறியும் ஒருநாட்டில் கட்டிய பணத்தை நினைவுவைத்து மற்றொரு நாட்டில் உறுதிப் படுத்துகிறது. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மதிப்பெண் பட்டியல்களைக் கணிப்பொறி வாயிலாகத் தயாரிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து பல பட்டியல்கள் தாறுமாறாக அடிக்கப்பட்டு வந்துள்ள கதையை அனைவரும் அறிவர். இது யார் குற்றம்? நம்மூர்க் கணிப்பொறியின் குற்றமா? கையாள்கின்ற தோழர்களின் குற்றமா?

ஒன்று சொல்லவிட்டுவிட்டேன். ஒருமுறை வானூர்தியில் உறுதி ('OK') செய்யப்பட்டால் மாஸ், சியா வானூர்திகளில் நம்பிப் பயணம் செய்யலாம். ஆனால் நம் 'ஏர் இந்தியா' அதிலும் நாணயத்தோடு நடந்து கொள்வதில்லை. சிங்கப்பூரில் நான் நேரில் கண்ட காட்சி. சென்னை புறப்படும் 'ஏர் இந்தியா' வானூர்தி 'OK' செய்யப்பட்ட 30க்கும் மேற்பட்டவர்களை விட்டுவிட்டுப் பறந்துவிட்டது. பயண ஏற்பாட்டோடு வந்தவர்களும் ஏர் இந்தியா அலுவலர்களும் மோதிக் கொண்டனர். சிங்கப்பூர்க் காவல்துறை வந்து இருவரையும் அழைத்துச் சென்றது. இந்த நிலை ஏன் தெரியுமா? 'OK' செய்யப்பட்ட பயணச்சீட்டுகளை மற்றவர்களுக்கு அதிக விலைக்கு விற்றுவிட்டு மீதிச் சில்லரையைப் பையில் போட்டுவிட்டனர். அவ்வளவுதான்.

அதுமட்டுமல்ல. 'ஏர் இந்தியா' வானூர்தி சென்னையிலிருந்து புறப்படும். கோலாலம்பூர்தான் செல்லும். 300 பேரில் 270 பேர் தமிழர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். ஆனால் ஏர் இந்தியா தன் அறிவிப்பை ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும்தான் சொல்லும். தமிழில் சொல்லிவிட்டால் இந்திய ஒருமைப்பாடு சிதைந்துவிடும் என்று கருதுகிறார்கள் போலும். இது எங்கே காண்டுபோய்

விடப்போகிறதோ தெரியவில்லை. ஆனால் 'மாஸ்' வானூர்தியில் ஏறி அமர்ந்து புறப்படத் தொடங்கியதும் மலாய், ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் வரவேற்பார்கள். 'மலேசியன் விமான நிறுவனம் எங்கள் நாட்டுக்குப் பயணம் செய்யும் உங்கள் அனைவரையும் இதயம் குளிர வரவேற்கிறது' என்பார்கள். இதயம் உண்மையிலேயே குளிர்ந்து விடுகிறது. அதுமட்டுமன்றி, தரப்படும் உணவு வகைபற்றி விளக்கும் அறிவிப்பு அட்டையில் மலாய் மொழியிலும், தமிழிலும் பெயர்கள் தரப்பட்டிருக்கும். உண்டு மகிழ்வது அப்புறம். கண்டு மகிழ்வது முதலில்.

மலேசியாவில் உள்ள தமிழர்களிடையே சமய உணர்வு அதிகம் என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டிருந்தேன். தமிழர்கள் தைப்பூசத் திருநாளை வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர். காவடி எடுத்தல், அலகு குத்தி ஆடுதல் போன்றவையெல்லாம் தடபுடலாக இருக்கும். காவடி அலங்காரங்கள் கண்ணைப் பறிக்கும்.

சிங்கப்பூரில் தமிழ் ஆட்சிமொழி உரிமை பெற்றுள்ளதுபோல் மலேசியாவில் இல்லை. இங்கு மலாய் மொழிக்கே எல்லாச் சிறப்பிடங்களும். ஆங்கிலமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அனைவரும் மலாய்மொழி அறிந்திருப்பதால் ஒன்றும் சிக்கல் இல்லை. காரணம் அது மலேசிய நாடு; மலாய் மொழி அந்நாட்டின் தாய்மொழி என்பதுதான் அடிப்படை. எந்த ஒரு வணிகரும் தன் கடை விளம்பரத்தில் முதலில் 'Syarikat' (சரிகாட்) என்று எழுதியிருக்க வேண்டும். பல்லாயிரக்கணக்கான உந்துகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நாடு. பல வெளிநாட்டவர்கள் வந்து போகும் நாடு எனினும் தெருவில் 'Stop' என்ற பலகை இல்லை. 'Barhanti' என்று மலாய் மொழியில் உள்ளது. 'Slow' என்ற பலகை இல்லை. 'Awas' எனும் மலாய் மொழியே உள்ளது. நாம் மைல் என்கிறோம். கல் என்று

தெரிந்தும் சொல்வதில்லை. மலாய் நாட்டார் 'Batu' எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆங்கிலச் சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஒலியை அப்படியே மலாய்ச் சொல்லாக்கிவிடுவர். 'Bus' என்கிறோம் ஆங்கிலத்தில். முறைப்படி 'பஸ்' என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும். மலாய்க்காரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? பஸ் அப்படியே 'Bas' ஆகிறது. இப்படி எல்லா இடத்திலும் மலாய் மொழிக்கு முதன்மை; அடுத்து ஆங்கிலம். ஆனால் தமிழர்கள், சீனர்கள் தங்கள் கடைகளில் தங்கள் மொழிகளிலும் சிறப்பாக எழுதிக் கொள்ள எந்தத் தடையும் இல்லை.

சாலையைக் குறிக்கத் தெரு, வீதி, மறுகு, சாலை போன்ற சொற்கள் நம்மிடம் உண்டு. ஆனால் 'நகர வீதி' என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டதைக் கூட மறந்துவிட்டு 'டவுன்ஹால் ரோடு' என்று வெட்கமின்றிக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் 'ரஸ்தா' வேறு, ஆனால் தில்லியில் போய்ப் பாருங்கள். வீதிகள் 'Marg' எனும் இந்திச் சொல் தாங்கி நிற்கின்றன. மலேசியாவில் பாருங்கள் சாலைகள் 'Jalan' எனும் சொல் தாங்கி நிற்கின்றன. 'Road' என்பதே கிடையாது. 'சாலை - Jalan' ஓர் ஒலி ஒப்புமை உள்ளதையும் கவனிக்கவும். பல தமிழ்ச் சொற்கள் மலாய் மொழியில் ஊடுருவி நிற்கின்றன. எனினும் மலாய்மொழி முதன்மை பெற்றுப் புழக்கத்தில் உள்ளது.

தமிழ்க்கல்வி ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்புவரை உள்ளதே தவிர மேல்நிலைப் பள்ளி, கல்லூரி அளவில் தமிழ் வாய்ப்பு மிகவும் குறைவு. தொடக்கக் கல்வியிலும் கூட 1.5 இலட்சம் தமிழ்ப் பிள்ளைகளில் 75 ஆயிரம் பேர்தான் தமிழ்ப் பயிற்றுமொழி வழிப் பள்ளிகளில் பயில்கின்றனர். மீதிப்பேர் நேரடியாக மலாய் மொழிப் பள்ளிகட்குச் சென்றுவிட்டனர் என்று ஒரு தமிழாசிரியர் என்னிடம்

கூறி வருந்தினார். எதிர்காலத்தில் இன்னும் எவ்வளவு சரிவு ஏற்படுமோ?

அங்குள்ள பள்ளி கல்லூரிகள் அனைத்தும் மாற்று நேர 'Shift' அடிப்படையில் நடக்கின்றன. ஒரே கட்டிடத்தில் இரண்டு பள்ளிகள். காலை 7 மணி முதல் 1 மணி வரை பல மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்வி - பகல் 1 முதல் இரவு 7 மணி வரை அடுத்த பள்ளி. ஒரே வசதியைக் கொண்டு இரட்டிப்பு எண்ணிக்கையுடைய மாணவர்கட்குக் கல்வி கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆசிரியர்கட்கும் இரட்டை வேலை வாய்ப்பு. அங்குள்ள பிள்ளைகள் காலை 6.30க்கு அணியமாகிச் சாலை ஓரத்தில் உந்து நிறுத்தத்திற்கு வந்துவிடுவர். பள்ளிச் சிற்றுந்து (School Bus) வந்து அனைவரையும் அழைத்துச் சென்று விடுகிறது. 'Bas Sekolah' எனும் பெயரில் அரசே இதை நடத்துகிறது. எனவே இரவு 7 மணிக்குப் பள்ளி முடிந்தாலும் அனைவரும் வீடு வந்து சேர்வதற்கான ஏற்பாடுகள் உள்ளன.

வசதிக்குறைவான மட்டமான பள்ளிகளைக் கொஞ்சம் சீர்திருத்துவதோடு குறைந்தது வசதி மிகுந்த சில கல்லூரிகள் சில மேல் நிலைப்பள்ளிகளை மட்டும் நகரத்தில் இப்படி நடத்திப் பார்த்தால் ஐம்பது ஆண்டுகளாக 40% விழுக்காட்டில் இருக்கும் நம் கல்வி முன்னேறாதா? புதிதாகப் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கட்கு வேலை வாய்ப்பும் கிடைக்குமே!

இதற்கு நாம் செய்ய வேண்டியது வேறொன்றுமில்லை. காலைச் சிற்றுண்டியாக உரொட்டி தின்னவும், காப்பி குடிக்கவும். மூச்சுமுட்டச் சோறு அடித்தால்தான் வாழ்வு என்பதை மாற்றவும் பழகவேண்டும். காலையில் எப்படி எழுந்திருப்பது என்று அலுத்துக்கொண்டால் பயனே இல்லை.

அதுமட்டுமின்றி, கல்வி நிறுவனங்களில் வேலை நிறுத்தம் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்போது நம் நாட்டுக் கல்வி நிறுவனங்கள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதை ஒரு நூலாகத்தான் எழுத வேண்டும். மலேசியாவில் ஏராளமான தமிழ்க் கவிஞர்கள், புதினம், சிறுகதை எழுதும் எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். இருக்கும் சில வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எத்தனையோ பேர் உருவாகியுள்ளனர். 1967இல் 225 எழுத்தாளர்கள் இருந்ததாக ஒரு நூல் பட்டியல் தந்துள்ளது. இப்போது 600க்கும் மேற்பட்டவர்கள் எழுத்துத் துறையில் சிறந்து விளங்குகின்றனர் என்றே சொல்லலாம்.

அதேபோல் தமிழ்ப் புரவலர்களும் பலர் உள்ளனர். சுவாமி இராமதாசர் என்பார் 'தமிழ்க் கலா நிலையம்' என்ற அமைப்பை நிறுவிப் பலரை மரபுக் கவிதை எழுதும் கவிஞர்களாகவும், தமிழ் ஆர்வலராகவும் மாற்றியுள்ளார். இர.ந. வீரப்பன் போன்றவர்கள் 'உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம்' எனும் அமைப்பை நிறுவி உழைத்து வருகின்றனர். வி.கே. கல்யாணசுந்தரம் (மதுரையில் 'நியூ காலேஜ் ஹவுஸ்' உரிமையாளர்) அ.மு.சு. பெரியசாமி, பி.பி. நாராயணன், ஆர்.சி. குழந்தைசாமி போன்ற பல பெருமக்கள் உள்ளனர்.

மலேசிய மக்களிடையே நாம் காணும் மிகச் சிறந்த பண்பு விருந்தோம்பல் ஆகும். திருக்குறளின் அந்த அதிகாரம் மலேசியாவில்தான் உயிரோடு வாழ்கிறது எனலாம். அங்குள்ள பொருள்வளம் மட்டும் காரணமன்று. அவர்களது மனவளம்தான் மிக முக்கிய காரணம். இங்கிருந்து செல்லும் நம்மைப் போன்றவர்களை விருந்துபடைக்கும் இல்லத்தார் திணற அடித்து விடுவார்கள். அவர்கள் படைக்கும் உணவையும் தள்ள முடியாமல், அவர்களது அன்பையும் தள்ள முடியாமல் தவிக்கும் நிலையை உருவாக்கி விடுகின்றனர்.

ஆனால் அங்கிருக்கும் மக்களுக்கு நேரம் கிடைப்பதுதான் அரிதாக உள்ளது. காலையில் 6 மணிக்குக் குளித்து உடை மாற்றிக் கிளம்புவார்கள் மாலை 6 மணிக்குத் திரும்பி வந்து குளித்த பிறகுதான் ஓய்வு. ஓயாத உழைப்புள்ள அவர்களுக்கு நம்மைப் பல இடங்களில் சுற்றிக் காட்டுவது கூட இடர்ப்பாடாகத்தான் இருக்கும். இந்த நிலையில் இங்கிருந்து சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகவும், வணிக நோக்கிலும் செல்லும் சிலர் அங்குள்ள தோழர்களிடம் சென்று தங்கி ஒரு சுமையாகவும் ஆகிவிடுகின்றனர் என்றே சொல்லலாம். திட்டவட்டமான உறவினர்கள் இன்றிச் செல்பவர்கள் தரும் தொல்லைகளால் இப்போதெல்லாம் சிலர் ஓடி ஒளியத் தொடங்கிவிடுகின்றனர். இதை இங்குள்ள நம்மவர்கள் புரிந்து கொள்வது நல்லது. ஒருவர் கப்பலில் இரண்டு மூட்டை மார்பழத்தைக் கொண்டு வந்து அங்குள்ள ஒருவர் அறையில் வைத்துக் கொண்டு அவற்றை விற்றுத் தருமாறு வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டத்தான் வேண்டும்.

தைப்பூசத்தை நன்றாகக் கொண்டாடுவார்கள் என்று குறிப்பிட்டேன். ஆனால் பக்தியாளர் பகுத்தறிவாளர் ஆகிய இருவரும் இணைந்து கொண்டாடும் திருவிழா பொங்கலாகும். தமிழர்கள் அனைவரும் உள்ளப் பூரிப்போடு இந்த விழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இதையே 'தமிழர் திருநாள்' எனும் தலைப்போடு கொண்டாடுபவர்கள் பலர். தமிழேள் சாரங்கபாணி போன்றவர்கள் இத்தகைய ஏற்பாடுகளைச் செய்தவர்கள் ஆவர். இன்னும் தமிழர் திருநாளா பொங்கல் திருநாளா என்று பட்டிமன்றம் நடந்து வருகின்றது. இதுகுறித்து விவாதங்கள் தொடர்ந்தாலும் தமிழர்கள் அனைவரும் மிகச் சிறப்பாக விழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்பதில் இரண்டு சுருத்தில்லை.

இங்கு நடைபெறும் திருமணங்களில் ஒரு சிறப்பு இருக்கிறது. தமிழர் குடும்பங்களுக்கிடையே நடைபெறும் திருமணங்களில் கூடச் சாதி பார்ப்பதில்லை. கலப்பு மணங்கள் தாராளமாக நடைபெறுகின்றன. சாதிக் கலப்பு மட்டும் அன்று; இனக் கலப்பும் தடை ஏதுமின்றி நடைபெறுகிறது. தமிழர்கள் சீன, மலாய்ப் பெண்களை மணந்து கொள்கின்றனர். இதனால் எந்தச் சிக்கலும் வருவதில்லை. சாதி, மதம், இனம் கடந்து வாழும் ஒரு சிறப்பு நிலையை மலேசியாவில் உள்ளவர்கள் பெற்று வருகிறார்கள்.

தமிழ் வளர்ச்சிக்காகப் பலரும் பல வகைகளில் பாடுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். தொடக்க காலத்தில் கா. இராமநாதன் போன்றோர் 'தமிழ்ப்பண்ணை' என்ற ஒன்றை நிறுவிச் செயலாற்றினர். பிறகு 'தமிழ்ச் சங்கம்' தொடங்கப்பட்டது. இப்படியாக வளர்ந்துதான் இரண்டு உலகத் தமிழ் மாநாட்டை நடத்தும் அளவுக்கு வந்துள்ளனர். மற்ற மொழிக்காரர்களுக்கு இணையாக விளம்பரம் முதலியவற்றைத் தமிழில் எழுதவேண்டும் எனும் உணர்வு உண்டு. அதனால் மொழிபெயர்ப்பில் குறையிருந்தாலும் அவர்களது மொழி யுணர்ச்சியைப் பாராட்டியே தீரவேண்டும். 'Licensed Pawn Shop' - தங்க நகை ஈடுபிடிக்கத் தத்துவம் பெற்றவர் என்று எழுதிடுவர். இப்போது அடகுக்கடை என்று எழுதுகின்றனர். 'Beware of pick pockets' சட்டை சாக்கில் கையிடுவோர் சாக்கிரதையாயிரு என எழுதுவோர் இப்போது 'திருடர்கள் எச்சரிக்கை' என்று எழுதுகின்றனர்.

இன்னும் எத்தனையோ சிறப்புகள் உண்டு. அவர்களது தமிழ் உணர்ச்சிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு மட்டும் தந்து மேலே சொல்வேன்.

1957இல் மலேசியா விடுதலை பெற்ற பிறகு அங்குள்ள இந்தியர்களுக்குத் தரப்பட வேண்டிய கல்வி குறித்தும், பயன்படுத்த வேண்டிய மொழி குறித்தும் விளக்கமான அறிக்கை தர ஒரு குழு அமர்த்தப்பட்டது. இந்திய அரசு சார்பில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்றவர் கே.எ. நீலகண்ட சாஸ்திரி ஆவார். அங்குச் சென்ற குழு கடைசியில் என்ன முடிவு செய்தது தெரியுமா? அங்குள்ள அனைவர்க்கும் சமஸ்கிருதத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்லிப் பரிந்துரைத்தது. மிகப் பெரும்பான்மையாக வாழும் தமிழ் மக்கள் இதை ஏற்கவில்லை. உடனே கிளர்ச்சி செய்தனர். தமிழவேள் கோ. சாரங்கபாணி தலைமையில் இது நடந்தது. உடனே அரசு அவர்களை அழைத்துப் பேசியது. ஐந்து இலட்சம் ரூபாய் பெறுமான ஒரு வைப்பு நிதியை நிறுவினால் தமிழையே பாடமாக்கி விடலாம் என்று அரசு கூறியது. உடனே தமிழவேளும் தமிழர்களும் திரண்டு ஓர் இலட்சம் ரிங்கிட் தொகை திரட்டி அரசுக்கு அளித்தனர். அதன் விளைவுதான் மலேசியாவில் தமிழ்க்கல்வி. இதன் விளைவு என்ன தெரியுமா? 1965இல் சிங்கப்பூர் தனியாகப் பிரிந்த பிறகு தமிழும் ஓர் ஆட்சிமொழியாகிவிட்டது. அதுபற்றித் தனியாக ஒரு நூல் எழுதப்படும்.

ஒன்றை மறந்து விட்டேன்! தமிழ் மக்கள் மலேசிய அரசுக்குத் திரட்டிக் கொடுத்த நிதிக்கு ஒரு பெயர் வைத்தனர். அதுதான் 'தமிழ் எங்கள் உயிர் நிதி'. நினைக்கும்போது கண்கள் கலங்குகின்றன.

முன்பெல்லாம் தமிழ் இலக்கியப் பேச்சைக் கேட்கவும், தமிழர் திருநாளைக் கொண்டாடவும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழறிஞர்களை அழைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. 1948 சூன் மாதத்தில் தொடங்கப்பட்ட இந்த பழக்கம் பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்தது. பேராசிரியர் அ.மு. பரமசிவானந்தம் முதலில் சென்று வந்தார். அதன்பின் பலர். அறிஞர்கள் அழைக்கப்பட்டனர் முன்கூட்டியே

திட்டமிடப்பட்டுப் பல ஊர்களில் விழா ஏற்பாடு செய்யப்படும். அறிஞர்கள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போகலாம். இப்போது அந்தப் பழக்கம் இல்லை. சில தனிமன்றங்கள் தாங்கள் விரும்பும் தமிழறிஞரை வரவழைத்துத் தங்கள் மன்ற நிகழ்ச்சியை நடத்திக் கொள்வதுடன் நாடுமுழுவதுமுள்ள ஆர்வலர்கள் தொடர்போடு வேறு நிகழ்ச்சிகளையும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து விடுகின்றனர். என் போன்றவர்கள் அத்தகைய வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளோம் என்று நினைக்கும்போது பெருமையாக இருக்கிறது.

மறக்க முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்லி இந்தத் தொடரை நிறைவு செய்யவேண்டும். 1981இல் புருவாஸ் எனும் ஊரில் இலக்கிய நிகழ்ச்சி. ஈப்போ பாவாணர் தமிழ் மன்றத்தின் ஏற்பாடு. என்னை அறிமுகப்படுத்திப் பேசிய பாவலர் சா.சி. சுப்பையா 1979இல் கலைஞர் யாதவர் கல்லூரிக்கு வந்ததையும், 'தமிழ்க்குடிமகன்' எனும் தலைப்பிலேயே பேசியதையும் குறிப்பிட்டார். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர் முன் வரிசையிலிருந்து விருட்டென்று எழுந்து அரங்கத்தை விட்டு வெளியேறினார். எனக்குத் 'திக்ுகின்றது'. கலைஞர் பெயரைச் சொன்னதால் அவருக்குப் பிடிக்காமல் இப்படி வெளியேறுகிறாரோ என்று நினைக்க வேண்டியதாயிற்று. பின் என் பேச்சு வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. முடியுறுந்தறுவாயில் முன்னர் எழுந்து போன அன்பர் மேடையோரத்தில் வந்து நிற்பதைக் கவனித்தேன். நான் முடித்து உட்கார்ந்ததும் சா.சி. சுப்பையாவுடன் மேடைக்கு வந்தார். 'கலைஞரின் அன்பர் என்பதால் இந்தப்பட்டு வேட்டியைப் பேராசிரியர்க்கு அளிக்கிறேன்' என்று போர்த்தினார். நான் நெகிழ்ந்து போய்விட்டேன். மலேசியாவில் பட்டுத்துணி. விலை நம் ஊரைவிடப் பல மடங்கு அதிகம். ஆர்வத்தின் காரணமாக உந்தப்பட்டு அந்த அன்பர் செய்த செயல் இன்னும் என் மனத்தில் ஒரு சிலிர்ப்பை உண்டாக்கத் தவறவில்லை.

நான்குமுறை சென்று புகழோடு திரும்பியிருக்கும் நான் அவர்களுக்கு ஏதாவது செய்திருக்கிறேனா என்பதையும் சொல்ல வேண்டும்ல்லவா? அவர்களுக்கு ஒரு குறை உண்டு. மலேசியத் தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வரும்போது சரியாக வரவேற்பதில்லை என்பதுதான் அந்தக்குறை. கவிஞர் வா.மு. சேதுராமன் போன்றவர்கள் சென்னையில் இருப்பதால் மலேசியத் தோழர்கள் வரும்போது தவறாமல் வரவேற்றுச் சிறப்பிக்கிறார்கள். நான் மதுரையில் இருப்பதால் அந்த வாய்ப்புக் குறைவு. ஆனால் மதுரைக்கு வந்து எனக்குச் செய்தி அறிவிக்கும் எவரையும் வரவேற்கத் தயங்குவதில்லை. மலேசியாவிலிருந்து முப்பது பேர் கொண்ட குழு மதுரைக்கு வந்தபோது நானும் வா.மு. சேயும் சேர்ந்தே ஒரு சிறப்பான வரவேற்பைக் கொடுத்தோம்.

ஈப்போ சா.சி. சுப்பையா கா. கலியபெருமாள், சிங்கப்பூர் கோவலங்கண்ணன் ஆகியோரைக் கல்லூரி அரங்கிலேயே மாணவர்களிடையே பேசச் செய்து சிறப்பித்தோம்.

மேலும் அங்கிருந்து வரும் எவர்க்கும் விருந்தளிக்கத் தயங்குவதில்லை. தவறுவதுமில்லை. மேலும் மலேசியக்கவிஞர்கள் இருவரது நூல்களை என் பொறுப்பில் அச்சிட்டு வழங்கி அவை மலேசியாவில் பரப்பப்பட்டுள்ளன. கவிஞர். சி. அன்பானந்தம் எழுதிய 'கிணற்றுத் தவளை' இரா. இராசகோபாலன் எழுதிய 'உணர்ச்சிகள்' ஆகிய இரண்டும் என் வெளியீடுகள் ஆகும். அதுமட்டுமின்றி பத்துக்காசா நண்பர் தே.சி. பால்ராசுக்காக 'வள்ளுவர் நாட்காட்டி' அச்சிட்டு அனுப்பிவைத்துள்ளோம். அங்குள்ள எழுத்தாளர்களையும் நாங்கள் மதிக்கிறோம். புகழ்பெற்ற மலேசியக் கவிஞர் 'காரைக் கிழாரின் படைப்புகள்' எனும் தலைப்பில் எமது யாதவர் கல்லூரியில் வி. இராசேந்திரன் எனும் மாணவர் ஆய்வு செய்து எம்.பில் பட்டம் பெற்றுள்ளார். இனி, அங்குள்ள தமிழ்

ஆர்வலர்கட்காகவும் ஒரு செயல் செய்தோம். மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்விப் பேரவையில் (Academic Council) ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்து, தொடர்ந்து அதை வலியுறுத்தி, பல்கலைக் கழகமும் அதை ஏற்றுக் கொண்டபின் அது செயலுக்கு வந்தது. ஆம்! மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழக அஞ்சல் வழிக் கல்வித்துறை மலேசிய மாணவர்கட்காகவும், தமிழாசிரியர் கட்காகவும் பி.ஏ. பாடத்தை அஞ்சல் வழியில் நடத்தி வருகிறது. இதனைச் செயற்படுத்திய துணைவேந்தர் கிருட்டிணசாமி அவர்களை நன்றியுடன் நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

மலேசியாவிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் அவர்களை மறந்துவிடாமல் அவர்கட்காக இயன்றதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அடக்கத்துடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் மலேசியத் தமிழர்களின் உள்ளங்களில் எத்தகைய இடம் பெற்றிருக்கிறேன் என்பதையும் அவர்கள் வாயிலாகவே தெரிவிக்க வேண்டும். 5-5-85இல் வெளியான தினமணி இதழில் (மலேசிய இதழ்) வந்த வினாவிடைப் பகுதியை அப்படியே தருகிறேன்.

வினாவியவர் :

வெ.மு. தியாகராஜன்

ஜலான் மெர்டேக்கா

மெர்டேக்கா கார்டன்ஸ், ஈப்போ

கேள்வி : தமிழ்க்குடிமகன் என்பவர் யார்? அவரைப் பற்றிச் சில வரிகள் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

பதில் : தமிழ்க்குடிமகன். தமிழக அறிஞர்களில் ஒருவர். மதுரை யாதவர் கல்லூரியின் முதல்வர். தனித் தமிழ்ப் பற்றாளர். மேடையில் இவர் முழங்கும் வீறுமிக்க தமிழுரைகள் நெஞ்சிலே தமிழ்மீது பற்றினையும், ரத்த நாளங்களிலே இன உணர்ச்சியையும் வலுவாக ஏற்றும்.

நான் அங்கு பேசிய பேச்சு குறித்துத் தீபமும் பாராட்டியுள்ளது.

நல்ல பேச்சு - 'தீபம்' பாராட்டு

1977 வாக்கில் சிறந்த புதின எழுத்தாளர் நா.பா. 'தீபம்' எனும் இதழை நடத்தி வந்தார். அதில் 'இலங்கைக் கடிதம்' 'மலேசிய மடல்' எனும் பகுதிகள் இடம் பெற்று வந்தன. இதழ் 148இல் 'மலேசிய மடல்' பகுதியில் கீழ்க்கண்ட பாராட்டு மொழி வெளி வந்திருந்தது.

"மதுரை யாதவர் கல்லூரியைச் சேர்ந்த, பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகன் அண்மையில் மலேசிய நாட்டுக்கு வந்து தலைநகரிலும், ஏனைய முக்கிய ஊர்களிலும், நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு நல்ல சொற்பொழிவை மக்கள் கேட்கும் வாய்ப்பினைத் தந்து சென்றார். "

இப்போதும் பலரிடமிருந்தும் மடல்கள் வருகின்றன. நானும் இயன்றவரை விடை எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு துன்பம் இருக்கின்றது. மலேசியாவிலிருந்து ஒரு மடல் வந்தால் அதற்கு 40 காசு (அவர்கள் ஊரில்) வில்லை ஒட்டினால் போதும். நம்மூர்க்காசுக்கு ரூ.2.40 என்றே வைப்போம். ஆனால் நாம் எழுதினால், அதுவும் உறையில் எழுதினால் ரூ.11.30 ஆகிறது.

மலேசியாவுக்கு நான்கு மடல் எழுதவேண்டுமென்றால் ஒரு முற்பகல் முழுவதும் நான் ஏர்பிடித்து உழவேண்டும். (ஓர் ஏருக்குக் கூலி 50ரூ). நினைத்தால் நடுக்கமாக இருக்கிறது.

இப்போது சொல்லுங்கள்! நான் மலேசியாவை மறக்க முடியுமா? அதனால்தான் அது 'மனங்கவர்ந்த மலேசியா'வாக நிற்கிறது.

1977இல் சுற்றுப்பயணம் முடித்துக் கப்பலில் ஏறி அமர்ந்த பிறகு ஒரு நன்றிக் கவிதை எழுதினேன். கப்பலுக்குள் வரும்பாதை துண்டிக்கப்பட்டு விட்டதால் கவிதையை எப்படி வெளியே அனுப்புவது என்று தெரியாமல் தவித்தேன். மின்னல்போல் ஓர் எண்ணம்! என்னிடமிருந்த ஒரு கைக்குட்டை, சில தாள்கள் ஆகியவற்றை உருட்டி அதில் என் நன்றிக் கவிதையையும் சேர்த்து வெளியே எறிந்தேன். துறைமுக விளிம்பில் வழியனுப்பக் காத்து நின்ற மாப்பிள்ளை பால்ராசு எடுத்துக் கொண்டார். பின் அவர் மூலம் அந்நாட்டுச் செய்தித்தாளில் வெளிவந்தது. அதையே இங்கு உங்கள் முன் படைக்கின்றேன்.

வணக்கம்! வாழ்க!

எவருடைய உளத்திற்கும் விருந்து வைக்கும்
இனியதொரு மலையகத்தைப் பார்த்தல் வேண்டி
உவகையொடு கலமேறி வந்தேன்! என்னை
உரிமையொடு வரவேற்றே, அன்பில் தோய்த்துத்
தவறாமல் அவணைத்துத் தழைத்து நிற்கும்
தணியாத பாசத்தால் பிணைத்துக் கட்டி
எவருடைய வருகைக்கும் இளைத்த தில்லை
என்வருகை எனக்காட்டும் நெஞ்சம் வாழ்க!

முன்னின்று கூட்டங்கள் நடத்திக் காட்டி
முறையாக இடம்பலவும் சுற்றிக் காட்டி
என்னுடைய சிற்றறிவை எடுத்துக் காட்ட,
இனிய பல விருந்தாட்ட இசைந்த பேர்க்கும்
நன்னயஞ்செய் தொலைக்காட்சி வானொலிக்கும்
நானறிந்து வியத்தற்கே உறவால் நட்பால்
அன்புகொட்டிப் பிணித்தார்க்கும் செய்தித் தாட்கும்
அனைவர்க்கும் கைகூப்பி வணக்கம்! வாழ்க!!

எத்தனைதான் இருந்தாலும் தூண்ட வேண்டும்;
எனைத் தூண்டிய... கலைமணிக்கும் நன்றி! நன்றி!!

- முற்றும் -

மனம் கவர்ந்த மலேசியா

முனைவர் மு.தமிழ்க்குடிமகன்

பாண்டியன்
பைந்தமிழ்ப்
பதிப்பகம்